

סיפורי מוישי

מאת

התבהרות

פ

פלד - הוצאה לאור

Hitbaharut
THE TALES OF MOISHI

איור השער מאת הגולשת "עטרה"

מסת"ב: 978-965-91751-0-9

כל הזכויות שמורות למחברת

פלד הוצאה לאור, רח' מיכאל 4, חיפה 33654.

דוא"ל: contact@Haseffer.com

תשע"ב – 2012

פ

פלד - הוצאה לאור

מוקדש
לבעלי היקר שטרח וערך וליווה באהבה
ולילדי הנהדרים שחוויות הילדות שלהם הפכו את מוישי למשהו...

תוכן העניינים

6	סיפורי מוישי - מבוא
7	עטרה אחותו של מוישי
10	לייזער וההכשרה המיקצועית
12	מוישי בקייטנה
14	מוישי והכנמת
18	מוישי והלכות לשון הרע
21	מוישי במעבדת שיניים
23	מוישי ואורות הכרך
24	מוישי עובר אבחון
26	מוישי לא נוסע ב "אגד"!
28	מוישי מזועזע מהמצב
30	מוישי לא מביא ממתקים לכיתה
32	מוישי עומד בצפירה
34	מוישי מבקש סליחה
36	מוישי וארבעת המינים
38	מוישי בסיור סוכות שכונתי
41	מוישי אצל אבנר לייבו
43	מוישי בגשם
45	מוישי מבקר את לייזר
48	מוישי עוד לא מתאמן
50	מוישי לא מוצא חברים
53	מוישי פותח את הדלת
55	מוישי מכפר על עוונותיו
57	מוישי וחוקי התנועה
59	מוישי בעאעעבאאית??
62	מוישי מדליק נרות
64	מוישי מקבל עצות
66	מוישי: "כאן שביתה"!!!
68	מוישי מחכה לאבא
70	מוישי חולה בשפעת
73	למוישי כואב הראש
77	ממתקים לשעבס

78	מוישי קיבל תעודה
80	מוישי שורף פאות
82	מוישי ושחרור ירושלים
85	מוישי ועטרה מתפעלים נורא
87	מוישי עובר ניתוח!
90	מוישי מחלק הזמנות
93	מוישי מפנה שלג
95	מוישי מחזיק ידיים
98	מוישי מבקר את מורדי דרוקמן
100	מוישי קורא ספרים
102	מוישי ועטרה גולשים באינטרנט

סיפורי מוישי - מבוא

מיהו מוישי?

מוישי הוא ילד חרדי צדיק בן לאמא צדיקה ואבא צדיק, ויש לו אחים ואחיות צדיקים גם כן.

הוא גר בגבעת המאמינים ט', ועובר מיני הרפתקאות מעניינות שעוברות על ילדים ומבוגרים כמותו.

סיפורי מוישי הופיעו לראשונה בפורום החרדי הגדול באינטרנט "חדרי חרדים", והפכו במהירה ללהיט. הסיפורים נכתבו על פני תקופה של חודשים רבים. מחברת הסיפורים, המופיעה בפורום תחת ה"ניק" (כינוי): "התבהרות", כתבה את הסיפורים בעילום שם, וגם עתה, עם צאת קובץ זה של סיפורי מוישי לאור, היא מעדיפה להמשיך ולהישאר "התבהרות".

מתוך מבט שהוא לעיתים כאוב ולעיתים סרקסטי, אך תמיד מלא הומור וחום, מציירים סיפורי מוישי תמונה חיה ורגישה של העולם החרדי-הישראלי בשנות ה-2000 והלאה, ושל הקשרים המיוחדים בינו לבין העולם הרחב יותר אליו הוא משיק.

עטרה אחותו של מוישי

למוישי יש אחות נפלאה קוראים לה עטרה.
עטרה לומדת שנה שניה בסמינר "מעלות הבנות".
זה נחשב לסמינר מאוד טוב למרות שאבא מאוד רצה שעטרה תלך ל"בנות השכינה", שזה סמינר עוד יותר טוב.
אומרים שהבנות שלומדות שם הן ממש ממש, אבל ממש מוצלחות. גם כל התלמידות שם הן בנות של רבנים.
אמא שלי תמיד אומרת לעטרה שגם הסמינר שלה הוא מאוד טוב.
כי אפילו הבנות של הפיינשטינים לומדות שם.
אבא ניסה המון זמן לשכנע את הרב לוי רבינוביץ שיקבל את עטרה אבל עשו לנו המון בעיות.
בהתחלה לא שלחו לנו שום תשובה ואמא כל כך הצטערה שהיא אפילו נסעה לכותל בשביל זה.
עטרה גם כל היום בכתה כי היא רצתה ללכת לסמינר השני.
אבל בסוף עטרה התרגלה לסמינר שלה ואפילו היא מביאה משם כל מיני בנות כאלה שכל הזמן צוחקות ולומדות איתה.
אבא גם אומר שבסמינר של עטרה לא מקבלים ספרדיות.
בהתחלה חשבתי שספרדיות זה בנות כאלה שבאות מספרד אבל אמא שלי הסבירה לי שאלה משפחות שהמוצא שלהן הוא לא אירופאי.
ואנחנו כן מאירופה? שאלתי את אמא.
אמא הסבירה שסבתא שלנו נולדה בגליציה.
ומה היה שם בגליציה?
אמא סיפרה שזו עיר קטנה ובעצם זו עיירה כזו כמו כפר.
ואיפה גדלו הספרדים שאלתי את אמא שלי?
ואמא הסבירה שהם באים מאפריקה וממרוקו ואנחנו לא שייכים לזה.
לא הבנתי למה אנחנו לא שייכים לזה, כי יחזקאל בגן שלי וגם אבנר אסולין שלומדים איתי בגן גולדי הם ילדים ממש רגילים.
לאבא שלהם יש כובע וגם חליפה ואבא של יחזקאל הוא אפילו מורה עם תיק גדול.
חשבתי על ההבדלים האלה ולא הצלחתי להבין למה אמא אומרת שזה לא שייך לנו.
שאלתי את אמא מה סבתא שלנו עשתה בגליציה ?

והיא אמרה שסבתא היתה תופרת בגדים. אז שאלתי גם את יחזקאל מה סבא שלו עשה במרקש והוא אמר לי שסבא שלו היה מנהל חנות של תכשיטים.

כשחזרתי הביתה מגן גולדי שמעתי שהשכנה אומרת לאמא שעטרה צריכה. לא אמרו מה עטרה צריכה.

עטרה תמיד כל כך שקטה בבית, אף פעם היא לא מבקשת כלום. תמיד היא קונה לי ממתקים ולוקחת אותי לגן שלנו בשכונה. כשחזרנו כולנו שמעתי את אמא אומרת לאבא שעטרה כבר בשידוכים וזה לא צחוק.

לא הבנתי מה זה בשידוכים.

אז שתקתי, כי אמא ואבא לא אוהבים שאני מתערב בדברים של גדולים. אמא היתה קצת עצובה. שמעתי שאבא אומר לה שאם הבחור משייבת "העילוי שבעילוי" לא רוצה את עטרה שלנו אז לא צריך. יש הרבה דגים בים. אני חשבתי לי שאולי הוא לא רוצה להתחתן איתה כי בטח הם מדברים על זה. גם אחות של יחזקאל עכשיו רוצה להתחתן כבר וכולם שואלים על זה המון שאלות.

בערב שבת שמעתי שהדודה שרה אומרת לאמא ככה בחצי לחש שהבחור משייבת "אה גרוסע מציאעה", שזו ישיבה נורא טובה, לא רוצה לפגוש את עטרה. שכחתי לספר לכם שלעטרה יש בעיה קטנה.

אמא ואבא אומרים שהרופא אמר להם שעטרה צולעת ב17 מעלות ברגל ימין. אני לא מבין בזה כלום וגם לא הצלחתי לראות את הצליעה שלה כי לא רואים את זה.

אבל אמא אומרת שכשמסתכלים מקדימה על ההליכה של עטרה מצליחים לראות שרגל ימין קצת יוצאת החוצה. אבא ואמא לקחו את עטרה לכל מיני טיפולים.

שמו לה משקולות על הרגל ועשו לה התעמלות כזאת שקוראים לה פיזיותרפיה. למדתי להגיד את זה כי כל יום שלישי עטרה היתה חוזרת מאוחר כי היה לה שיעור בפיזיותרפיה.

בקיצור, לעטרה היתה בעיה קטנה ברגל. היא היתה אז נורא עצובה.

היא ישבה בבית שלנו ולא רצתה לפגוש הרבה חברות וכבר לא יצאה איתי לגינה. היא כל הזמן אמרה שאולי היא לא תוכל להתחתן עם צדיק. אני שאלתי אותה אם הבחורים האלה הם משייבות כאלה של צדיקים אז למה הם מסתכלים לה על ה17 מעלות צליעה ברגל ימין? עטרה לא ענתה.

ביום חמישי שלפני טו בשבט חזרתי הביתה ושמעתי את עטרה צוחקת נורא.
לא הבנתי מה קורה כי עטרה לא צחקה הרבה זמן.
שמעתי את ציפי האחות הגדולה שלנו אומרת לעטרה: "זה נשמע לי בחור לעניין".
עטרה שמחה מאוד.
אמא גם צחקה קצת אבל לא הרבה.
היא לא צחקה יותר מדי כי היא לא ידעה איך אבא יגיב.
השכנה ממול באה בהצעה נפלאה לעטרה ולאמא.
בחור חמד שלומד מתוך יראת שמיים אמיתית ואפילו בערב נותן שיעורים פרטיים
לילדים מתקשים.
קוראים לו שמעון בן ששון.
אף פעם לא שמעתי שם כזה.
חשבתי לעצמי שזה אולי שם של ספרדים.
כמו שאמא סיפרה לי.
כי לעוזר מלמד של יחזקאל מהגן קוראים גם שמעון.
היתה מן שמחה כזו בבית.
אני גם נורא שמחתי אבל אבא שלנו עוד לא ידע כלום.
בערב אבא שלנו הגיע.
שמעתי לחשושים מכיוון המטבח.
לא נותנים לי להכנס למטבח במצבים כאלה.
פתאום שמעתי שקט ואבא שלנו אמר: הבת שלי לא תתחתן עם פרענק!!!!

לייזער וההכשרה המיקצועית

אח שלי לייזער נורא מתלבט. מצד אחד, הוא לא רוצה לעזוב את הישיבה. אפילו שהוא שם כבר שלוש שנים וקשה לו נורא ללמוד.

מצד שני הוא רוצה ללמוד "מקצוע לחיים". שאלתי את לייזער מה זה מקצוע לחיים והוא אמר לי שזה לימודים של מקצוע כמו מחשבים או הנהלת חשבונות או שיווק. דוד אריה מתנגד שלייזער ילמד כי אז אף בחורה טובה לא תרצה להתחתן עם לייזער.

אמא גם חושבת שמספיק שהוא לומד תורה, כך הוא יקים בית של תורה. לייזער אמר לאמא שאין להם הרבה כסף והם לא יוכלו לפרנס אותו ואת הכלה שלו כשהוא יתחתן, והוא רוצה להיות אחראי לבית שהוא יקים. אבא שמע את זה ומייד שלח אותו למשגיח, הרב פארקערט, שהוא מדבר עם בחורים שרוצים לצאת לעבוד.

לייזער בא לרב אחרי הצהרים ולא מצא את הבית כי השכונה היתה חדשה והוא לא הכיר אותה. זו שכונה של וילות שגרים שם רק אמריקאים שעלו לארץ ישראל. הם בנו שכונה נפרדת עם בריכת שחייה נפרדת וקולנוע בדוק לילדים קטנים. יש שם גם מכון כושר כשר לנשים וגברים. בנפרד. בסוף לייזער מצא את המקום וצלצל באינטרקום. הגיעה פיליפינית לפתוח לו את השער.

היא אמרה לו לעלות לקומה השלישית במעלית הפנימית, כי המשגיח נמצא למעלה.

לייזער עלה במעלית אל החדר של המשגיח. מייד כשנפתחה הדלת של המעלית הוא ראה אותו יושב ליד שולחן בצד השני של החדר.

החדר היה נוראה גדול והיה שם מאוד קריר ונעים וגם ריח נפלא של עוגיות ביתיות.

המשגיח אמר ללייזער לשבת וכיבד אותו בעוגיה.

הוא אמר לו שהוא מדליק את התנור למבשלת הרומניה שיודעת לעשות עוגיות ממש כמו שסבתא לו עשתה.

הוא חיך חיך חם וביקש מלייזער להסביר לו למה הוא רוצה ללכת ללמוד מקצוע בנוסף ללימודים בישיבה.

לייזר הסביר לו שהוא חייב להקים בית בישראל ולשם כך הוא זקוק לכסף וגם בשביל לפרנס את ביתו וילדיו לכשיוולדו.

המשגיח לא כל כך אהב את התשובות של לייזער. הוא קימט את האף שלו קצת וניסה להיות שקט אבל לייזער ראה שהוא לא אוהב את התשובות שלו.

לייזער שאל את המשגיח מתי הוא עלה לארץ ובאיזה עבודה הוא עובד? המשגיח הרים את הגבות שלו גבוה ואמר ללייזער "עבודה?! אני עובד בקודש. אני לומד ומלמד כל היום".

לייזער הרגיש שהוא חייב לשאול את המשגיח מנין יש לו כסף לגור בשכונה של האמריקאים אם הוא רק מקבל כסף מהכוילל.

המשגיח ענה לו שהוא קיבל ירושה מהשווער שלו, אבי אישתו. ומאין לאבי אישתו היה כסף להוריש?

אה. חייך המשגיח בחום. הוא היה מהנדס גדול בעיריית טנסי. כולם העריכו מאוד את הגשרים שהוא בנה.

ואיך הוא ידע לבנות גשרים? שאל לייזער.

מה זאת אומרת, איך? ענה המשגיח בחצי עלבון. הוא קיבל תעודה מהמכון הכי גבוה בטנסי להכשרת מהנדסי בניין...

מוישי בקייטנה

המלמד פוקס חילק לנו דפים להורים.
בדפים היה כתוב שיש לנו קייטנה כייפית.
קוראים לקייטנה "דרדקי גן-עדן".
כתבו שיהיה בקייטנה טיולים, רכיבה על חמורים, פינת ליטוף, פינת כיפוף, וגם
נבלה בחוף.
המלמד ביקש שנחתים את ההורים ונחזיר כמה שיותר מהר.
אבא שלי חתם מייד כי הוא מאוד שמח שיש לנו קייטנה ולא צריך להרשם
לקייטנת "ילדים משחקים עם עצמם" שזו קייטנה מאוד יקרה.
אפילו ששם מחלקים להם חולצות.
דוידי המדריך שלנו אמר שגם בקייטנה שלנו יחלקו לנו חולצות.
הגעתי בבוקר לקייטנה עם תיק אוכל שבתוכו סנדוויץ, תפוח ולקקן כתום שאמא
אמרה לי למצוץ רק כשההסעה מאחרת יותר מחצי שעה.
נסענו ל"שפע מים מהדריין". זה מקום עם המון מגלשות מים וברכה קטנה ומלא
מלא מלא ילדים.
עמדנו המון זמן בתור למגלצ'ה הגבוהה.
הרבי אמר לנו לשתות הרבה כי התור מאוד ארוך.
אחר כך שיחקנו בברכה הכתומה.
היו שם מלא מלא מלא ילדים.
איבדתי את חזקי חבר שלי, וגם את נחום פורמן, וגם לא ראיתי את שאולי חזן
השכן שלי.
לא בכיתי אבל נורא נבהלתי.
רצתי בשמש וחיפשתי את הצמיד הזוהר ששמו לי על היד.
גם הוא אבד לי.
בסוף השומר ראה שאני בוכה והוא קרא ברמקול וביקש מהמלמד שיבוא.
המלמד הגיע לקחת אותי, הוא היה אדום כולו מרוב שמש וראיתי שהוא לחוץ.
הוא שמח לראות אותי וביקש שלא אתרחק מהילדים.
אמרתי לו שלא התרחקתי אלא פשוט היו שם כל כך הרבה ילדים, שפתאום לא
ראיתי את הילדים שלנו.
אחר כך נסענו לפינת הליטוף.
פינת הליטוף היו מספר כלובים שהונחו על המיגרש.
הצל היה רק במקום של הארנבים וכל השאר היה חשוף לשמש ומאוד חם.
הארנבים רבצו בכלוב כשהם מכוסים בנסורת וגם בשאריות גזר וכרוב.

חיכיתי בצד בשקט שיתנו לי ללטף את החיות.
אבנר שולמן לא רצה להתקרב לחיות כי אמא שלו לא מרשה לו לגעת בחיות
טמאות.
דוידי נסה לגעת בארנב והארנב ברח ממנו, דוידי כל כך נבהל שהוא צרח נורא
בקול.
העובדים של המקום הגיעו והרגיעו את דוידי.
יחזקאל התקרב מאוד לכלוב ורצה לפתוח אותו, כדי ללטף את הארנבים, אבל
חיימק'ה הבהיל אותו והשמיע לו קול נביחה מאחורי הגב.
יחזקאל כל כך נבהל שהוא התחיל לבכות והייתי צריך לתת לו את הלקקן שלי רק
שירגע.
ואני?
היה לי כל כך חם, והייתי כל כך צמא, שממש לא יכולתי ללטף שום דבר עם
פרווה. כאב לי מאוד הראש, ופחדתי קצת מהתרנגולות שהסתובבו חופשי בשטח.
חזרתי הביתה וסיפרתי לאמא איך היה ביום הראשון של הקיטנה.
אמא שמחה שביליתי נהדר ואבא אמר שכל גרוש שווה בקיטנה הזאת.
ואני חשבתי לעצמי שקצת ארנב עם פרווה מונח בשמש עם בריכת מים קטנה
מפוצצת בילדים צווחניים לא שווה לדעתי אפילו חצי גרוש.
ובכלל לא הזכרתי אפילו את ההסעה שבה אמרו לנו לשבת ארבעה ילדים בספסל.
לא כולל תרמילים.
אבל לא אמרתי להם כלום.

מוישי והכנמת...

אמא קראה לי היום לעשות בדיקת שיער.
כל פעם היא בודקת לי את הראש כי ב"גן גולדי" יש ילדים שיש להם כינים.
גולדי כל פעם שולחת פתקים הביתה לאמהות.
האמהות בודקות את הילדים ואחר כך שולחות אותם לגן.
עם הכינים.
לרוחי כבר גזרו את השיער וגם לשרי, כי היו להם כינים.
שרי נורא בכתה כשגזרו לה את הצמות, כי היו לה הרבה ביצים וגם כינים.
דודה שרה מנתניה אומרת שהכי טוב לנקות את הראש בנפט. אבל לא מנקים לנו
את הראש בנפט כי זה עושה ריח רע.
גם ככה ידעו שיש לנו כינים.
אבריימי פלדמן, השכן שלי התחיל לגרד את הראש, שאלתי אותו אם בדקו לו את
הראש, והוא אמר שיש לו עקיצה בראש.
בגלל זה הוא מתגרד.
מינדי, אחותי, לומדת בבית יעקב.
היא בכיתה ג. יש לה ביצים של כינים בשערות.
אמא שלנו כתבה מכתב לאחות של בית הספר וביקשה שישלחו לבנות בכיתה
שלה פתקים.
האחות אמרה שזה לא התפקיד שלה.
אמא לא ידעה מה לעשות.
היא פחדה לדבר עם המנהלת, כי אם היא תדבר עם המנהלת לא יקבלו את מינדי
לתיכון בעוד 4 שנים.
אז היא שאלה את אחת המורות למה לא מסלקים הביתה ילדות שיש להן כינים.
המורה אמרה לאמא שאלה ההוראות של משרד החינוך, שאסור לסלק ילדות
הביתה בגלל כינים.
אמא שאלה אם הם תמיד ממלאים את ההוראות של משרד החינוך.
מינדי הדביקה את כולנו.
בערב, כשהלכנו לשבע ברכות של ההופמנים, התגרדתי נורא מתחת לכיפה.
גם מינדי ושרי התגרדו, אבל ככה לאט לאט שלא ירגישו.
אמא הסתכלה עלי במבט זועם ועשתה לי תנועה ביד שאפסיק.

אני חושב שהיא לא מרשה לי להתגרד כשיש הרבה אנשים מסביב.
בפינת השולחן בצד ימין פגשנו את האחות של בית הספר של מינדי.
היא הכניסה יד לתוך הפאה שלה מאחור וגרדה את הראש.
אני חושב שזה בגלל שהיא ממלאת את ההוראות של משרד החינוך.

הפעם אנחנו בטוח הולכים להופעה בסנטר. אמא כבר הבטיחה לנו מזמן שכשתגיע לסנטר שלנו ההופעה עם הנחשים אנחנו בטוח בלי נדר נלך. בסנטר שלנו שקוראים לו "קניון ברוך ונפתלי" יש כל הקיץ הופעות לילדים. תמיד אנחנו הולכים לראות הופעות של קוסמים וליצנים. מאז שראיתי את התמונה של הנחשים ביקשתי מאמא מאוד שתיקח אותי ואת שרה אחותי הקטנה.

ביום שני בצהרים הגענו לקניון "ברוך ונפתלי". אמא התיישה בכסאות הגדולים ואני ישבתי על ידה. ההופעה התחילה. פרסו שטיח ירוק והביאו לבמה שלוש קופסאות נורא גדולות. האיש הגבוה שקוראים לו ערן ברק, פתח את התיבה הגדולה והוציא נחש גדול וארוך.

אמאל'ה!!! זה היה מפחיד נורא. בדיוק אז, אמא של דויד, אמרה לו לא לפחד ודחפה לו לפה חתיכת סנדביץ'. האיש הרים את הנחש ואמא של דויד, שישבה ממש לפני, ניגבה לו את הפה במטפחת לחה. לא ראיתי את הנחש כל כך טוב.

האיש הסביר לנו על העור של הנחש ואמר לנו להסתכל על הצבע שלו, ואז סבתא של דויד קראה לאחות שלו בשורה הראשונה שתבוא לקחת את הצ'יפס. היא עלתה למעלה ודרכה על אוסנתי השכנה שלנו בת ה-3. אוסנתי התחילה לבכות נורא, אבל אבא שלה עמד בצד ולא ראה שהיא בוכה כי הוא דיבר עם מנדל'ה, אבא של מינדי, שגם היתה בהופעה. האיש הראה לנו איך הנחש זוחל והסביר לנו למה הם ישנים בחורף, ואז האחות של אוסנתי העבירה לה בקבוק שוקו והיא מצצה אותו ונרגעה. אחר כך הזמינו ילדים לבמה. אמרתי לאמא שאני מפחד. אמא אמרה שאין ממה לפחד.

אני מפחד מנחשים, במיוחד מנחשים גדולים. שאלתי את אמא אם אני צריך לפחד כשאני רואה נחש, והיא אמרה לי בקול רם ובמהירות: "תברח ממנו מייד". כנראה שגם אמא שלי מפחדת קצת מנחשים.

ההופעה נמשכה 31 ילדים ירדו לבמה הגדולה.
הם הצטרפו להחזיק את הנחש.
יודל'ה, הגדול, ניגש אל הנחש וכל כך נבהל שהוא ממש התחיל לצרוח.
אמא שלו קראה לו חזרה ונתנה לו לשתות מיץ.
אני לא הבנתי למה מיץ מסלק פחדים.
אבל גם אני ביקשתי מאמא מיץ.
אמא הציע לי לקקן כתום.
האיש הסביר לנו מה הנחשים אוכלים והרים להם את הראש, ואז אמא של דויד
הכניסה לו שוב לפה חתיכת סנדוויץ, ולא ראיתי איך הנחש אוכל.

אמא של דויד מצליחה להכניס לדויד לפה חתיכות לחם מבלי שהוא יזיז את
הראש.

היא יודעת בדיוק איפה הפה שלו.
חשבתי לעצמי איך דויד לא צריך להתאמץ.
בוחרים לו את האוכל מראש. וגם מכניסים לו הכל ישר לפה.
איזה כיף לו.
האיש הכניס את הנחשים לתיבות וביקש מילד אחד לסגור את התיבה.
אמא של דויד פתחה לו שקית צ'יפס ונתנה גם לחבר שלו שמואלי כמה חתיכות.
אני חושב שהייתי היחיד בהופעה הזו שכל כך פחד מנחשים.
כל השאר אכלו ושתו ופתחו שקיות שוקו מיץ טרופיות ומציצות.
לא ראיתי את הסוף של ההופעה כי כל הילדים היו עסוקים בלעיסה ובליסה.

ומה עם הנחשים? נו אמרתי לכם לא הצלחתי לראות כולם צעקו כל הזמן וערן
אמר שאי אפשר להתרכז בהופעה בכלל.
אמא אחת אמרה שרק גויים נהנים מהופעות עם נחשים ולא יקרה כלום אם
נפספס.

מוישי והלכות לשון הרע

קיבלנו הזמנה לחתונה של ההופמנים.
הבת הקטנה שלהם נישאת בעזרת השם לבחור המעולה דוד יהונתן, תלמיד מצטיין בישיבת "מילת אמת".
הגענו לאולם "חיי אושר".
החופה היתה נהדרת.
חילקו לילדים פטל ירוק וגם לקקנים כתומים עטופים בנייר כסף מבריק.
כל הזמן לא ידעתי אם להיות בעזרת גברים או בעזרת נשים.
ככה רצתי כל פעם מצד לצד.
אמא ישבה בשולחן עם צילי ברמן, וגייעלי שטורמן.
אלה שכנות שלנו מהבניין ממול.
יש לאמא שלי קבוצה כזו של נשים שהיא לומדת איתן הלכות של לשון הטוב.
אני קורא לזה לשון הטוב כי מפחיד לי לקרוא לזה לשון הרע.
זה תמיד מזכיר לי לשון כזו ירוקה עם מחשבות רעות מסביב.
כשאמא הולכת לחוג של הלשון הטוב אני שמח בשבילה ויודע שיש לי אמא צדיקה.

באולם "חיי אושר" יש מגלשה עם מים וגם קומות מקושטות במראות עם יהלומים.
לקחתי את אבריימי ויחד עשינו כיף בין הקומות.
פתאום ראיתי שאמא מסמנת לי להגיע.
הגעתי ואמא בקשה שלא אעשה שטויות ואשב איתה קצת בנחת.
ישבתי בשקט וניסיתי להיות ילד שקט.
ראיתי שגם אמא יושבת בשקט ולא מדברת.
בינתיים שמעתי את צילי אומרת לביילע שהיא לא מבינה למה הם עשו חתונה בכזה אולם מפואר הרי כולם יודעים שאין להם כסף.
גייעלה שטורמן, שישבה מהצד השני של השולחן, סידרה את המפית שלה, התכופפה קדימה, ולחשה
בקול רם, שזה לא מהכסף שלהם.
היא גם אמרה אחר כך בקול רגיל שהיא לא יכולה להגיד מאיפה הכסף אבל היא יודעת בודאות שזה בא ממקום מסויים.
צילי הסתכלה על גייעלה ושאלה בלחשיה אם זה באמת.

ביילע הביטה על הקיר שממול בדאגה, ניגבה את הפה עם מפית לבנה ומגוהצת ומרחה עליה בטעות את הצבע של השפתיים, ולחשה לצילי ולגייעלה: "שמעתי שהם לקחו המון גמח"ם".

אמא שלי ישיבה בשקט והסתכלה על הצלחת.

התחלתי להתנדנד על הכסא ובקשתי מאמא ללכת לשבת ליד אבא.

אמא אמרה שלא משנה מהיכן הכסף לחתונה העיקר שהם יחיו באושר.

כולם השתתקו.

אמא הסכימה שאלך לשבת ליד אבא.

רצתי לאבא שלי וישבתי על ידו.

ראיתי שאבא מסתכל לתוך הצלחת שלו. הוא לא דיבר עם אף אחד.

כולם אכלו את העוף במישמשים.

אף פעם אני לא מבין למה מישמשים צריכים להתבשל עם עוף, אבל ככה זה

בחתונות.

ביקשתי מאבא רשות לאכול את המוס שחיכה בצד.

אבא הסכים.

ליקקתי את המוס ושמעתי איך חיים ברנוביץ שואל את יצחק ברונר באוזן:

"תגידי, יצחק, מי מימן את כל הסיפור הזה?"

"שמעתי שההורים שלו לא מוכנים לחצי חצי. "

חיים אמר ליצחק שהוא מבקש שזה ישאר ביניהם אבל לחתן יש בת דודה

שמאושפזת ב..."

לא שמעתי איפה היא מאושפזת.

יצחק התרומם לקחת פולקע. ראיתי שנתקעה לו חתיכת מישמש בקצה הזקן.

הוא שאל את חיים אם זה נכון.

חיים ניגב קצת רוטב כתום שנשפך לו מעל הכפתור השלישי בחולצה והנהן

בראשו.

פתאום החלה התזמורת לנגן.

זיקוקים נזרקו לאויר, קצף צבעוני וחלקי ניירות זהובים פרצו מקופסא שחורה

שעמדה בקצה האולם.

"גבירותי ורבותי", צעק איש אחד בקול גדול.

כל כך נבהלתי שדחפתי את הראש מתחת למרפקים של אבא וניסיתי להתחבא לו

בחליפה.

”לפני שנתחיל בברכות”, צעק האיש, ”תוגש לכם עוגה מיוחדת. עוגת הוקרה לציבור היקר, האנשים והנשים, שסיימו בהצלחה מחזור 37 של לימוד הלכות לשון הרע”.

מוישי במעבדת שיניים

בבוקר אמא אמרה לי שמצפה לי הפתעה. כולנו ניסע עם סבא ראובן לעיר להחליף לסבא שיניים במעבדה.

שמחתי נורא כי תמיד שסבא נוסע להחליף שיניים אני צריך לחכות הרבה זמן במעבדה ונותנים לי לקקן כתום וגם כחול וגם אמא מרשה לי להסתכל איך הטכנאי של המעבדה מרכיב את השיניים על התבנית.

הטכנאי הוא ערבי ואני לא מתקרב אליו ממש.

רק לפעמים, כשבאמת צריך לחכות הרבה זמן, אמא מרשה לי להסתכל אבל לא לדבר איתו כלום.

בדרך כשנסענו מגבעת המאמינים במונית למעבדת "השן מאת השם", ראיתי ברחוב שלטים נורא גדולים.

היה כתוב שם "יום ירושלים".

אני לא הבנתי.

הרי כבר היה לנו יום זיכרון שזוכרים את כל החיילים אז בשביל מה צריך יום בשביל ירושלים.

הרי אנחנו גרים כאן כל הזמן וגם סבא ראובן גר כאן כל הזמן, אז בשביל מה צריך להגיד שזה יום ירושלים.

אמא אמרה שלא צריך לעשות כאלה דברים. לחגוג כל מיני ימים.

אנחנו חוגגים הכל בתוך התפילות שלנו.

אנחנו לא צריכים לסמן כל מיני ימים שאנשים קובעים להם סתם ככה.

זה מה שאמא אמרה לי.

אמא גם אמרה לי שאפילו שהעיר מקושטת, לא צריך לשים לב לזה כי זה כמו מנהגים של גויים.

תולים כל מיני שלטים וכל מיני ציורים של בנים ובנות, וזה לא שייך לנו, כי אנחנו כל הזמן זוכרים את ירושלים.

ישבתי לי בשקט על הספסל של המעבדה והסתכלתי על חמיד, חמיד ניסר את השיניים של סבא.

חשבתי לעצמי שאם אסור לדבר איתו, אז איך הוא ישים לסבא את השיניים בפה? בטח סבא יגיד לו אם לוחץ לו או לא, אז סבא יצטרך בכל זאת לדבר איתו.

על השולחן ראיתי עיתון של גדולים חילונים, שהיה כתוב שם "חגיגות יום ירושלים יתחילו ב...."

לא הצלחתי לקרוא כי אמא מייד הזיזה את העיתון הזה, ונתנה לי לקקן כתום.

מצצתי בשקט וחשבתי לי איזה כיף לאלה שחוגגים כי בטח נותנים להם מלא ביסלי וצ'יטוס ומיץ פטל.

פתאום שמת לי לב שאמא נהייתה קצת עצובה. חשבתי לעצמי שזה בגלל שהתותבות של סבא יעלו המון כסף, אבל לא שאלתי כלום.

פתאום אמא קראה לי, ובקשה שאשב על ידה. היא קינחה את האף עם ממחטות הנייר של חמיד וחיבקה אותי חזק חזק. ידעתי שעומד לקרות לי משהו חשוב.

כי אמא מחבבת אותי חזק רק ברגעים חשובים באמת. היא שאלה אותי אם אני זוכר את דוד חיים ודודה מינה. בטח, אמרתי בצחוק גדול.

דוד חיים גר במושב "מגשימים ומתיישרים" ותמיד כשהוא בא אלינו הוא מרים אותי גבוה על הכתפיים שלו. אמא הסתכלה לי טוב בעיניים וראיתי שהיא כאילו בוכה. היא ניגבה את האף, הסתכלה למטה על הריצפה, ואמרה לי בלחש שלדוד חיים ולדודה מינה היה פעם בן שקראו לו יחזקי'ה. הוא כבש את הכותל יחד עם פלוגה של בחורים. הוא נפל בקרב.

לא הבנתי איך נופלים בקרב, אבל אחר כך חשבתי לעצמי שהוא בטח נלחם נורא חזק כדי לקחת את הכותל מהערבים. "אז הוא מת עכשיו?" שאלתי את אמא. אמא לא ענתה.

היא ניגבה שוב את האף ואת העיניים. אמא שתקה ואני חיכיתי בשקט. "אתה יודע מושי", אמרה לי אמא פתאום, "הם עכשיו נורא התחזקו, ודוד חיים אפילו לומד עכשיו בישיבה".

חשבתי לעצמי שאם היה לי בן דוד שקראו לו יחזקי'ה והוא כבש את הכותל מהערבים אז בטח הוא היה נורא נורא חזק והאמין שירושלים היא מתנה של השם ליהודים.

כי אחרת מה פתאום שהוא ילך ככה להרוג ערבים בלי לפחד למות? ואם הוא מת בשביל הכותל, אז אולי הוא חזק אפילו כמו מי שלומד בישיבה?

מוישי ואורות הכרך...

אחרי שחמיד הכניס לסבא את השיניים לפה, סבא חייך אלינו חיוך גדול.
חמיד גם חייך וסבא נתן לו חמישים שקלים בשביל העבודה הטובה.
אמא שאלה אותי אם אני רוצה לנסוע הביתה עם סבא ראובן.
אמרתי שאני רוצה להישאר איתה.
אמא אמרה שהיא צריכה לקפוץ לתופרת שלה בשיכון האדמו"רים בירושלים.
ראיתי שגם שם יש להם חגיגה בכיכר על יד.
כל מיני ילדים וילדות רקדו שם ושרו שירים עם רמקולים.
אמא נתנה לי לקקן כתום ונכנסנו לתופרת.
היו שם ערמות של בגדים וגם המון בדים.
צירעל'ה, התופרת, אמרה לאמא שכדאי לה לתפור חליפה חדשה מבד שהגיע ממש
עכשיו מבלגיה.
היא גם אמרה לאמא שהגיעו כובעים חדשים משוויץ.
היא גם הראתה לאמא כיסויי מיטה חדשים מצרפת.
בחוץ שמענו כל הזמן את הרעשים של המיקרופונים והיה קשה לשמוע את
התופרת.
צירעל'ה התופרת אמרה שחבל שהילדים בחוץ חוגגים ימים מיוחדים כמו הגויים.
לפני שהלכנו מהתופרת היא הראתה לאמא חלוקים יפים שהגיעו ממש אתמול
מאנגליה.
יצאנו ממנה והלכנו לכיוון מוניות "דרכי צדיקים".
בדרך הביתה ראיתי מהחלון של המונית מרפסת שעליה היו שלטים של איש
שרוצה להיות ראש העיר.
היו שם אורות כאלה נוצצים וגם האות ג' נצצה שם באורות מתחלפים כאלה.
יש לגויים כזה חג שבו הם מדליקים כל מיני אורות כאלה.
שמחתי שאני לא גר בבנין שם, כי בטח זו משפחה של גויים שמדליקה אורות חג
מולד בשביל הפרסם ראש עיר חרדי.

מוישי עובר אבחון

אמא אומרת שאני כבר ממש "בשל" לכיתה א.
גב' קשמיר ארן פדן, המרצה החוזרת בתשובה שנתנה לאמהות הרצאה על כיתה א', הסבירה לכולן שהילד צריך להיות "בשל".
אבא אומר שכל ילד כבר בשל לכתה שלו.
המלמד בחיידר הסביר לאמא שבגלל שאני עוד לא יודע לצרף טוב את האותיות כדאי לשלוח אותי לאבחון.
עטרה אמרה לאמא שכדאי לנו לעשות לי אבחון.
עטרה אחותי הסבירה לי שאבחון זה שאלות כאלה ששואלים ומשחקים כאלה שמשחקים עם איש אחד ואז יודעים אם אני בשל או לא.
גם אמרו עלי שאני מסתדר טוב חברתית. עטרה הסבירה לי שזה אומר שאני יכול לשחק עם כולם ושהחברים בחיידר אוהבים אותי.
אחרי שעטרה דיברה איתה התחילה אמא לחפש לי מאבחן או מאבחנת.
החליטו לחפש מאבחנת שהיא גם פסיכולוגית כדי לראות אם יש לי בעיות נוספות.
המלמד אמר שלפעמים אני מגיב באדישות לדפי עבודה ואולי אני סובל ממשונוסף.
אמרתי לאמא שהדפים של המלמד משעממים אותי והם כל הזמן חוזרים על עצמם, אבל אמא אמרה שכדאי לנו לעבור איבחון.
אמא שאלה את כל החברות שלה. מצאנו מאבחנת אבל היא לא היתה פסיכולוגית.
בסוף צלצלנו לבת דודה של אבא שלנו שגרה בקיבוץ "שבי דורות" ושם מצאו לי פסיכולוג שהוא גם מאבחן.
אבל היתה לנו בעיה כי אמרו לנו שהוא חובש כיפה, אבל הוא לא ממש דתי.
אבא לא הסכים שיקחו אותי לאבחון אצל כזה פסיכולוג, כי הוא אמר שמרוב שאלות יכולים בסוף לבלבל אותי וזה בכלל לא נחוץ.
עטרה אמרה לאבא ואמא שזה עניין מקצועי, כמו רופא.
בסוף החליטו לקחת אותי לפסיכולוג הזה.
קראו לו צביקה בר דעת והיה לו חדר מלא משחקים.
נורא נהנית לדבר אתו.
הוא כל הזמן הסתכל עלי ודיבר איתי.
אני ממש לא רגיל שמסתכלים עלי ככה ומקשיבים לכל מילה שאני אומר.

זה נראה לי מוזר.
אבל צביקה הוא כזה נחמד, ומאוד מתעניין במשחקים של ילדים.
הוא בכלל לא בלבב אותי, ואפילו הסברתי לו שאני רוצה להיות פסיכולוג
כשאהיה גדול.
כשחזרנו מהאבחון אבא שאל אותי איך היה.
אמרתי לו שנהניתי מאוד מהביקור ושאני רוצה ללכת עוד פעם לאבחון כזה.
אבא אמר שלא צריך להתלהב מכל מי שחובש כיפה.
ואני זוכר שאמא אמרה לי פעם שהיא מחכה שלשכן שלנו תהיה כבר סוף סוף
כיפה על הראש וממש לא משנה מאיזה סוג.
העיקר שהוא יהיה ירא שמיים.
זה מה שחשוב.
באבחון היה כתוב שאני ילד פתוח ועירני שסובל מחסך סביבתי.
מה זה?

מוישי לא נוסע ב "אגד"!

כולם התארגנו להפגנה. מש' אברמסקי, השכנים שלנו, שכרו אוטו גדול עם הרבה מקומות ונסענו להפגנה בגבעת הצדיקים. אבא לקח אותי להפגין נגד חברת האוטובוסים. אנחנו רוצים שיהיה לנו קו נסיעות משלנו. ככה אבא אמר לי. הוא גם אמר שכל הקווים של האוטובוסים של אגד הם בכלל לא צנועים. כשהגענו להפגנה פגשנו שם את אבא של שרוליק מחזיק שלט שכתוב עליו: כאן לא יסעו איש ואשה יחדיו. גם פגשנו את דוד שלנו, לייזער. הבן שלו החזיק שלט שכתוב עליו: קרבה בין המינים אסון לשנים. חשבתי לעצמי שעוד מעט אנחנו צריכים לברך על ארבעת המינים. אז מה נעשה איך נחזיק אותם לחוד. היה שם גם שלט שכתוב עליו: דרכם של כשרין - נסיעות מהדרין. ועוד כל מיני שלטים כאלה. כולם הסתובבו עם השלטים. והיו כמה אנשים שצעקו. אבל אבא שלי לא צעק וגם אני לא צעקתי.

אחר כך נהיה מאוד חם בגבעת הצדיקים ואבא אמר שכדאי שבשעה 2 נחזור לחנות ספרים בשכונת גאולה שם נוכל לקנות ספרים לכולם בזול. נכנסנו לחנות של שמילק'ה. הוא מכיר את אבא שלי כבר ממזמן. היו שם מלא אנשים. כל מיני אמהות וגם כל מיני אבות. היה דוחק נוראי. אבא יצא החוצה וחיכה שלא יהיה כל כך לחוץ. פתאום ראיתי את חנה השכנה שלנו. היא נדחקה לתוך החנות, ובטעות דרכה לאבא אחד על החליפה. היא בחרה עטיפות למחברות וחיפשה עטיפות עם שושנים ירוקות. אבא אחד שעמד שם הראה לה ביד שלו היכן מונחות העטיפות ובטעות העיף לאמא אחת את התיק. הוא אמר "סליחה גברת" והיא אמרה לו "זה בסדר". היה לי כבר נורא חם לחכות עד שיתפנה המקום שם אז אבא אמר שהוא יקח אותי לחנות של הפיצה. נכנסנו לחנות והיו שם המון אנשים.

כנראה כולם באו לנוח מהדוחק של חנות הספרים.
אבא שלי ביקש בשבילי פיצה עם זיתים ואז עברה שם אמא אחת עם עגלה
והפילה לנו בטעות את המגש מהיד.
היא התנצלה מאוד.

היה לנו נס והפיצה לא נפלה על הצד של הגבינה.
אבא שלי יצא מהחנות ואני נישארתי לאכול לבד את הפיצה.
בכניסה ראיתי את צביקי.
הוא נכנס עם אבא שלו.
גם לצביקי קנו פיצה.

אבא שלו שילם בקופה ואז אמא אחת שבדיוק קנתה לבת שלה פיצה עברה מולו
ולכלכה לו את הקצה של החליפה בקטשופ.
היא מאוד התביישה ובקשה מאבא של צביקי סליחה. היא נתנה לו מפית כדי
שיוכל לנגב את החליפה שלו.

אבא שלי כל הזמן חיכה בשמש.
הוא ביקש ממני שאקנה לו מיץ תפוזים ואני מייד רצתי להביא לו.
כשיצאתי מהחנות הרחוב היה מלא באנשים.

עמדנו בתחנה שלנו לגבעת המאמינים.
אבא נזכר שאמא ביקשה ממנו לקנות בעיר ברגים למדף של עטרה.

נכנסנו לחנות של שעיה ובניו וביקשנו ברגים מספר 3.
המוכר ביקש מהאמא שעמדה שם להעביר לנו את הברגים כי לא היה מספיק
מקום בחנות.

לקחתי ממנה את הברגים אבל אבא אמר שהם לא מספיק גדולים.
יצאנו מהחנות כי לא מצאנו ברגים מתאימים ואיך שאנחנו יוצאים פגשנו בכניסה
לחנות את בילה בלופר, שבעלה הוא המארגן של ההפגנות בגבעת הצדיקים.
בילה לא הצליחה להכנס לחנות כי עמדנו שם בפתח והיא נאלצה להדחק ולעבור
על ידינו קרוב כדי להכנס לחנות ולקנות.

בדרך הביתה, ראינו עוד שלטים לבנים מההפגנה של האוטובוסים ובערב אמרו
ברמקול שגם מחר תהיה הפגנה בשכונה אחרת.

מוישי מזועזע מהמצב.....

בערב, לפני שהלכתי לישון, שמעתי פתאום בום נוראי.
זה נישמע ככה בופפפפפפפפ. כמו קטר של רכבת שמתפוצץ.
כל כך נבהלתי שרצתי מייד לאמא שלי. אמא הרימה ידיים למעלה ואמרה: "ריבוננו של עולם".
לא הצלחתי לשמוע יותר כי היא דיברה בשקט.
עמדתי על ידה ורציתי שהיא תחבק אותי.
אבל אמא שלי היא לא חבקנית כזאת. היא אמרה לי להגיד תהילים.
שאלתי את אמא מה זה היה הפיצוץ הזה.
ואמא אמרה שהיא מקווה שזה רק חריקת בלמים של משאית.
חשבתי לעצמי שחריקת בלמים לא נשמעת על כך חזקה.
בחוץ שמעתי את האמבולנסים צופרים.
השכן שלנו דוידוביץ' שהוא מתנדב ב"הצלחה ורפואה" מייד רץ למכונית שלו וגם השכן שלנו מלמעלה אברומי ינקלביץ' שמתנדב באירגון "רפואה והצלחה", ירד גם הוא במהירות במדרגות ונסע על האופנוע הירוק שלו.
הבנתי מייד שהם רצים לעזור לאנשים חולים.
שאלתי את עטרה מה הפיצוץ הזה, ועטרה אמרה שכנראה היה פיגוע.
אני יודע מה זה פיגוע.
פיגוע זה כשהשם נותן לעם ישראל עונש כי הוא לא מקיים מצוות.
רצתי לחדר שלי להגיד תהילים.
עטרה גם בכתה ואמרה תהילים.
אמא דיברה בטלפון בקול גבוה.
שאלתי את עטרה איפה הפיגוע?
ועטרה אמרה שאולי זה פיגוע כאן בשכונה הקרובה.
היא אמרה לי שצריך להתפלל המון כי אולי יש פצועים ונפגעים.
פתאום שמעתי צעקות מכיוון חדר המדרגות.
ביילה צעקה לאמא שלי שבאוטובוס היה פיגוע נוראי.
מייד אמרתי תהילים.
חשבתי לעצמי כמה זה נורא שהשם מסמן לאנשים בשכונה כזה סימן נורא.
אני גם זוכר שבילה בלופר, אשתו של מארגן ההפגנות, אמרה שבגלל שהנשים לא צנועות בגלל זה יש פיגועים.
בגבעת המאמינים שלנו כולם צנועים.
בעצם אתמול ראיתי..

טוב לא חשוב.
זה לא נושא לבנים.

בערב מאוחר שמעתי את אמא שלי בוכה מאוד.
מסתבר שהפיגוע היה באוטובוס שהביא מתפללים להתפלל.
שאלתי את אמא אם הם היו דתיים.
שאלתי אם הם היו צנועים.
אמא הנידה בראשה לאות הן.

עכשיו הבנתי שאני כבר לא מבין שום דבר.

החזקתי חזק את התהילים, ופשוט בכיתי לאלוקים.

מוישי לא מביא ממתקים לכיתה...

אמא שלי יודעת בדיוק איזה סנדוויצ'ים להכין לי לכיתה. אני אוהב טוסט עם גבינה לבנה וזיתים. לא תמיד יש לנו זיתים אז אמא מורחת לי קטשופ. לפעמים אני מקבל אפרסק, בעיקר בראש חודש, ולפעמים אמא מקלפת לי מלפפון. דוידי אלימלך, הילד שיושב על ידי, מקבל לחמניה עם שוקולד ושוקו בשקית. תמיד אני מסתכל על השוקו שלו כי גם אני רוצה לשתות שוקו. אבל אמא הסבירה לי שאם היא תקנה לי שוקו אז גם שרי, ונחומי, ויוסי ואפילו שלוימי, שהוא כבר גדול, ירצו גם. בצהרים לפני שהלכנו הביתה, קיבלנו פתק להורים. אמא הסבירה לי שלא מסתכלים בפתק ששולחים להורים. ואני לא מסתכל. רק פחדתי שהמורה יכתוב שאתמול שפכתי דבק על המחברת של יששכר. פחדתי לשאול את המורה מה הוא כתב. ובכלל, אמא הסבירה לי שאנחנו לא צריכים לדעת כל דבר.

אבא קרא את הפתק בארוחת ערב והיה כתוב שם: "לא לשלוח ממתקים ושתיה שיכולים לגרום לגרוי יצרים אצל הילדים". גם כתבו לא לשלוח סנדוויצ'ים קנויים ובורקסים. קצת הרגשתי שמח כי דוידי לפעמים מביא לכיתה סמבוסק, שקונים אותו אצל "עובדיה ובניו תבשיל ותקילין". בבוקר, אמא שוב הכינה לי סנדוויץ' ונתנה לי בקבוק עם לימונדה שהיא הכינה. בצהרים נסעתי להתארח אצל חבר שלי כי אמא ואבא נסעו לברר משהו בקשר לשידוכים של עטרה. אכלנו פיצה מהסנטר וגם קנו לנו ארטיקים שוקולד. אחר כך הלכנו לבקר עוד חבר, חיים בונים. יש לו מחשב עם סרטים ואבא שלו מביא לו סרטים של דתיים. ראינו סרט על איש שתופס שודדים בחנות. וואו, איזה מכות הוא החטיף לו...

יש להם גם קורקינט חשמלי עם אורות מתחלפים. יוון, איזה כף לרכב על זה. כמה רציתי שיקנו לי כזה.

אחר כך הלכנו לחצר של ההופמנים. לאבריימי הופמן קנו ילקוט עם עגלה ומפתח חשמלי כזה שניפתח כשמשיעם לו קול. יו, איזה כף לפתוח את הילקוט כשמדברים אליו.

בערב אחות של דוידי, שריתי, הביאה את הבגדים שדודה שלה שלחה לה מצרפת לחתונה של השכנה. היו שם מלא בגדים מבד מרשרש ותיקים באותו צבע וגם כזה מעיל באותו צבע. אם לעטרה יהיו כאלה בגדים היא בטח תתחתן מהר. כשהיינו כבר עייפים, אבא של דוידי לקח אותנו לקניון "חסכון והגיון" כדי להזמין לנו המבורגרים לארוחת ערב. איזה אבא טוב. קיבלתי גם בקבוק מיץ טבעי רק בשבילי!

בבוקר נסענו לת"ת באוטו של שכנים של דוידי. לפני שנכנסנו לאוטו, אבא של דוידי נתן לנו כסף כדי לקנות לעצמנו ארוחת בוקר. אני לא קניתי כלום כי אמא שלי נותנת לי רק טוסט עם גבינה לבנה וזיתים כדי לא לגרות את היצרים של הילדים.....

מוישי עומד בצפירה

אמא הורידה את כל הניירות האלה של המלחמה. נישארו לנו עוד סימנים של סלוטייפים חומים ועבים, אבל אמא אמרה שבכלל כל הבהלה של המלחמה ממש לא נגעה לנו.

לא הכנו שום אוכל וגם לא קנינו מים מינימלים. אני יודע שקוראים לזה מינרלים, אבל אנחנו קונים אצל אבי ודוד במינימרקט של גבעת המאמינים בפינת רחוב "לא בשמים היא".

אז הורדנו את כל הדברים המצחיקים האלה ויצאנו לקנות לאבריימי חליפה לישיבה הגבוהה שלו.

אמא ואבא רשמו אותו לישיבה נורא טובה "עסקינן ורבנן". זאת ישיבה של דוד של אמא שלי והם הסכימו לקבל לשם את אבריימי. יצאנו במונית לחנות של פרדי בעיר כדי לחפש לאבריימי חליפה לא יקרה. אמא אמרה לנו שבדרך נראה כל מיני דגלים וגם אורות צבעוניים.

לא הבנתי למי יש יומולדת, כי לא אמרו לי כלום. שאלתי את אמא למי יש יומולדת ואמא אמרה שיש לבלימי שוייצר מהמעון של בלה, יומולדת, מחר.

נורא שמחתי ששמו לכבודה אורות נוצצים בצבעים שונים וגם דגלים כחולים ולבנים ואפילו שמו לכבודה מגן דוד בכל דגל. אמרתי לאמא, שזה נורא יפה מצד כולם ככה להתייחס ליומולדת של בלימי ולשים דגלים בכל המקומות. אמא אמרה שהיא לא חושבת שהדגלים הם לכבוד בלימי. בדרך, על יד הרמזור, ראיתי שלט ענק על הבניין הגדול של העירייה, והיה כתוב שם יומולדת למדינה. למדינה?!

חשבתי לעצמי שהם לא רשמו טוב את השם של בלימי, ויצא להם בטעות למדינה.

שאלתי את אמא, למה יש למדינה יומולדת הרי היא לא ילדה. אמא אמרה שזה לא שייך לנו, ואמרה לנהג לעצור על יד החנות של פרדי. כשיצאנו מהמונית שמתי לב שגם למונית היה דגל על הגג.

בדרך לפרדי אמא אמרה לאבריימי שיבחר חליפה נוחה כדי שיהיה לו קל לעמוד בתורה.
אמא נתנה לי לקקן כתום ונכנסנו לחנות.

הם בחרו להם שם חליפות ואני הסתובבתי בחנות וחיפשתי חליפות בצבעים אחרים.

היו שם רק חליפות לחתנים ולבחורים.

לא הבנתי מה ההבדל בין חליפה לחתן ובין חליפה לבחור אבל לא חשוב, מצצתי לי את הלקקן הכתום שלי ופתאום..... טווייטווייט מן טווייטווייט כמו של שעבס, אבל ממש יותר חזק. הכי חזק שאפשר.

נבהלתי נורא, רצתי לאמא שהחזיקה חליפה כחולה ואמרתי לה שאני מפחד נורא, אמא ליטפה לי את הראש ואמרה שאין מה לחשוש, השם שומר עלינו. יצאתי לי החוצה וראיתי על יד הכיכר המון אנשים עומדים ולא זזים. איש אחד אפילו בכה בשקט, ומשך את האף. אישה אחת עם מטפחת שחורה החזיקה את הבן שלה ונורא בכתה. ילד אחד יותר גדול ממני החזיק חייל אחד ביד וביד השניה היה לו זר. כולם עמדו כל הזמן. אמא אחת עמדה עם סבתא זקנה, והסבתא ניגבה את העיניים.

המון חיילים עמדו עם זר פרחים גדול על יד הפסל שהיה בכיכר. היה שם מן פסל כזה בצורה של טנק.

הטנק היה מקושט בהרבה דגלים וגם בזרים של פרחים. חייל אחד נורא גבוה עמד על יד נר גדול אדום. כולם עמדו ולא זזו.

פתאום הטווייטווייט החזק נגמר ושמעתי את אמא שלי צועקת לי מוישי, מוישי, מה עשית?

אני?

אני עמדתי.

מוישי מבקש סליחה

המורה הסביר לנו היום בכיתה שכל אחד צריך לבקש סליחה מחברו. אמא צלצלה אתמול לדודה בלומה ובקשה ממנה סליחה על מה שקרה בפסח בשולחן.

דודה בלומה הביאה את החריין(חזרת) שלה ואמא הגישה לשולחן את החריין שהיא הכינה.

דודה בלומה נעלבה ולא נגעה בחריין של אמא.

אמא הרגישה שהיא צריכה להתנצל שהיא בכלל שמה את החריין של עצמה על השולחן.

דודה בלומה סלחה.

קיבלנו מהמורה שלנו דף והיינו צריכים לרשום בדף ממי אנחנו צריכים לבקש סליחה.

כתבתי שאני צריך לבקש סליחה מדויד, כי לקחתי לו פעם עיפרון בלי לבקש רשות.

וגם לבקש סליחה ממרקו, העולה החדש שלנו שאמרתי לו פעם בטעות שהוא גוי.

גם כתבתי שאני צריך לבקש סליחה מנתן הופמן. כי פעם קינאתי באופניים שלו וניסיתי להוציא לו את האויר מהגלגלים. החלטתי שאני ניגש לבית של ההופמנים כדי לבקש סליחה מנתן.

דפקתי בדלת.

הלב דפק לי גם.

אמא של נתן פתחה את הדלת.

"שלום מוישי", היא אמרה בקול גבוה והכניסה אותי פנימה.

"נתן ק'ה כבר יורד מלמעלה".

"אולי אתה רוצה כוס שתיה".

"לא. לא תודה" אמרתי.

נתן ירד.

הרגשתי שאני ממש לא רוצה להגיד לו סליחה.

פעם הוא אמר על אחותי עטרה שהיא רווקה זקנה.

וזה כל הזמן ישב לי מתחת ללב.

ועכשיו כשהוא ירד במדרגות הרגשתי שאני לא יכול לבקש ממנו סליחה.

כעסתי על היצר הרע שלי.

נתן שמח שבאתי והציע לנו לשחק בקורקינט החשמלי שלו.

הייתי לא רגוע וכל הזמן חשבתי מתי לבקש ממנו סליחה.

עליתי על הקורקינט החשמלי ונסעתי בסלון של ההופמנים.
פתאום אמרתי ככה בלי שום הכנה מראש.
"נתן סליחה. סליחה."
"על מה אתה מבקש סליחה?" שאל נתן.
"על האופניים. נו, אתה זוכר."
"אה, לא נורא. זה בסדר."
"אבא שלי מביא לי בעוד חודש אופנים עם 32 מהלכים קפיציים".
שמחתי שנתן סלח לי.
כבר לא היתה לי סבלנות להישאר אצלו יותר ורציתי ללכת הביתה.
הלכתי לכיוון הדלת ניפרדתי מנתן, אמא שלו ליוותה אותי לדלת.
ממש לפני שיצאתי אמא של נתן שאלה אותי
"תגיד, אחותך כבר התחתנה?"

מוישי וארבעת המינים...

בערב אבא אמר לי שמחר ניסע לקנות את ארבעת המינים אצל בלומברג. כבר לא יכולתי לחכות.
הייתי כל כך נירגש. תמיד אצל בלומברג יש הרבה אנשים בחצר. בלומברג גר ברחוב "אשרי וטוב לי".
הוא איש גבוה ורזה. הוא לא מדבר הרבה. אפילו אפשר להגיד שאולי יש לו פנים קצת כעוסות.
אבל אבא שלי אומר שהוא איש ישר מאוד.
ואפשר גם לשלם לו בתשלומים.
נכנסנו לחצר של בלומברג, היו שם ערמות של לולבים בתוך פלסטיקים כאלה שקופים.
אבא לא הרשה לי לגעת בכלום.
גם היו כאלה קופסאות גדולות וארוכות שבתוכן היו גם אתרוגים.
לא ראו את האתרוגים כי הקופסאות היו סגורות.
מישהו צעק מאחורי "הלו, אתרוגים מהודרים".
אבא שלי אמר שאם משלמים כסף צריך לראות מה קונים.
ולא קונים חתול בשק.
אמרתי לאבא שאף פעם לא קונים חתול בתוך שק כי הוא בטח שורט את מי שמחזיק אותו.

אבא שלי בדק את הלולב שבלומברג הראה לו ואיש אחר ביקש לראות אותו גם. האיש התלהב מאוד מהלולב של אבא.
הוא בדק את הלולב בזכוכית מגדלת והסתכל מכל הכיוונים.
אבא שלי אמר לו שאם הוא כל כך רוצה את הלולב הזה הוא מוכן לתת לו אותו.
אני קצת כעסתי בלב, כי לא רציתי שאבא שלי יתן למישהו אחר לולב כזה טוב.
אבא שלי אמר לי שזה לא משנה אם מוותרים על לולב לטובת מישהו אחר כי יש לבלומברג המון לולבים טובים.
המשכנו לדוכן של ההדסים.
היה לחץ גדול של אנשים.
איש אחד החזיק תינוק ביד.
ביד השניה הוא ניסה לבדוק את ההדסים.
העובדים של בלומברג הפעילו את הרמקולים והיתה מוסיקה חסידית חזקה.
אבא שלי בדק את ההדסים.

הם נראו לו מצוינים.
הוא ביקש מהבן של בלומברג לעטוף לו אותם בזהירות.
המוסיקה מאוד הפריעה לשמוע את הדיבורים של כולם.
אז אבא שלי צעק קצת.
עטפו לאבא את כל ארבעת המינים ויצאנו מהחצר של בלומברג.
ברחוב היו עוד אנשים ואבא שאל אם אפשר לקחת מונית ביחד לרחוב שלנו.
איש אחד הסכים לבוא איתנו.
ואחר כך הצטרפו עוד אנשים.
לקחנו מונית וביקשנו מהנהג שיביא אותנו לרחוב "אורחות מאמינים". זה הרחוב שלנו ושל השכן שגר בפינת הרחוב שלנו.
במושב הקדמי ישב האיש שבדק את הלולב בזכוכית מגדלת.
בדרך לאורחות מאמינים, ניסה לעצור אותנו איש אחד שגר קרוב אלינו.
אבא שלי אמר שיש עוד מקום אחד ואפשר מצידו לעצור.
האיש מקדימה שבדק את הלולב בזכוכית מגדלת אמר שהוא לא מסכים שיעצרו עכשיו.

בטח תבוא עוד מונית בקרוב...

מוישי בסיוור סוכות שכונת...

בערב דפק אצלנו בדלת יואבי פרוכטר.
יואבי הוא בכיתה של אח שלי, מאיר. הוא בן 12.
תמיד יש לו כל מיני רעיונות כאלה כמו למשל ללכת לטייל בכל מיני מקומות וגם
לבדוק כל מני דברים.
יואבי הציע ללכת לראות סוכות בשכונה שלנו.
שאלתי את אמא אם היא מסכימה והיא אמרה לנו לחזור בשעה 7 וחצי בדיוק
הביתה, לא להתעכב יותר מדי ולא לדבר עם אנשים שאנחנו לא מכירים.
יצאנו, יואבי ואני, לראות סוכות בשכונה.
עברנו ליד הסוכה של משפחת גזנר.
הסוכה שלהם מאוד גדולה ובנויה מפלטות מבריקות וחדשות.
"כנראה שזו סוכה חדשה ממש", אמר לי יואבי.
"כנראה שזו ממש סוכה חדשה כי הברגים עדיין מבריקים".
"נכון", אמרתי ליואבי והערצתי אותו על הידע שלו בסוכות.
"זו אפילו סוכה שעולה אולי 2000 ש"ח".
"וואו, כל כך יקר", אמרתי ליואבי.
היו שם אורות דלוקים בכל מיני צבעים. כמו בחג הזה של הגויים.
מהסדקים שבדפנות ראינו קישוטים מבריקים ונוצצים מנייר מבריק.
בדלת הראשית היה שלט חשמלי באורות מתחלפים שהיה כתוב בו: ברוכים
הבאים לסוכתינו.
נורא שמחנו להכנס.
ניסינו לפתוח את הדלת ו...
הדלת היתה נעולה בשרשרת ברזל.
אי אפשר היה להכנס.

יואבי אמר שכדאי שנלך לראות את הסוכה של ההופמנים.
להופמנים יש סוכה נורא גדולה ויש שם טייפ חשמלי כזה שאומר כל הזמן.
"ברוכים הבאים, ברוכים הבאים".
שמחנו נורא. מייד כשנגענו בדלת של הכניסה לסוכה, הטייפ שלהם אמר "ברוכים
הבאים".
אבל כשלחצנו קצת על הידית היא לא נפתחה.
יואבי אמר שהדלת סגורה במנעול מיוחד.
רק אם יודעים את הקוד אפשר להכנס.

רצינו להיות ברוכים הבאים ולא הצלחנו.

רצנו בחזרה לכיוון רחוב "מכניסי אורחים". על יד הבניין של הת"ת שברחוב עמדה סוכה גדולה וארוכה. שמענו קולות של אנשים מתוך הסוכה. צלילי כפות ומזלגות וגם קולות לעיסה. יואבי אמר שאולי הם אוכלים עכשיו ואם ניכנס הם בטח ישמחו שיש להם אורחים ואולי יתנו לנו לקננים. ניסינו לפתוח את הדלת של הסוכה. משכנו ומשכנו אבל הסוכה היתה נעולה מבפנים. אי אפשר היה לפתוח את הדלת. רציתי לצעוק להם אבל יואבי לא הסכים. התרחקנו משם, הסתכלתי שוב על הסוכה וראיתי שלט גדול וכחול שכתוב עליו ברוכים הבאים.

אמרתי ליואבי שמתחת למגרש החניה בירידה לגן המשחקים יש סוכה שאולי אפשר להכנס אליה. יואבי לא האמין לי. "אוי, אתה מדבר שטויות מוישי. זו סוכה קטנה. לא כדאי אפילו להתקרב לשם". "בטח אין להם בכלל קישוטים". ביקשתי מאוד מיואבי שנבקר שם. ירדנו למגרש. מרחוק ראינו סוכה קטנה עם סדינים לבנים וקורות עץ בשביל לבוד. הסוכה היתה בגודל של חצי מהחדר של עטרה. הצצנו מהחור הקטן שהיה בסדין וראינו שאין להם קישוטים מבריקים כמו של החג הזה של הנוצרים. נו, איך קוראים לחג הזה שלהם? היו שם ציורים בצבעי גואש וגם פתגמים כתובים בצבעים יפים. ראינו גם ציור של נבל וכינור. "הנה, תראה" צחק יואבי. "גם להם כתוב על הסדין, ברוכים הבאים". "כאילו שאפשר להכנס". "בוא ננסה", אמרתי "אולי הסדין לא קשור". הזזנו קצת את הסדין ונכנסנו בקלות לסוכה. ישבנו על הכסאות.

על השולחן היתה צלחת עוגיות ובקבוק מים עם כוסות.
על שלט כתום מבריק היה כתוב: "ברוך הבא אורח, אתה מוזמן לנוח, לשתות,
לאכול, ולברך בסוכתינו".

מוישי אצל אבנר לייבו

אבנר לייבו, חבר שלי מהכיתה, הזמין אותי לבוא אליו אחרי הלימודים. אמא שלי לא מרשה לי ללכת מייד לחברים אחרי הלימודים. היא אומרת שאחרי הלימודים צריך לבוא הביתה ולאכול, להכין שיעורים ולנוח. אבנר לייבו גר ב"שכונת המתחסדים". זו שכונה חדשה שבנו לפני שנה וחצי. מאוד קשה להגיע אליו, ולכן ביקשתי מאמא רשות לבקר אצלו אחרי הלימודים. אמא שאלה אותי מה אבא שלו עושה. אמרתי לה שאני לא יודע. שאלתי את אבנר מה אבא שלו עושה. הוא אמר לי שאבא שלו קם בבוקר נוטל ידיים מצחצח שיניים והולך להתפלל. אמא הנידה בראשה בחוסר סבלנות ואמרה לי שלא לזה היא התכוונה. היא הסכימה שאלך לאבנר בתנאי שלא אחזור מאוחר מדי ושלא אלך בחושך. היא סידרה לי הסעה בחזרה עם השכן שלנו שנוסע לשכונת המתחסדים בכל שבוע ביום שני. ביקרתי אצל אבנר והיה לנו נורא נחמד. שיחקנו מונופול מצוות, פאזלים של תמונות של צדיקים וגם סידרנו את אלבום המצוות החדש של חברת"הצדיק התורן".

בשעה 5 אבא של אבנר חזר הביתה. הוא שאל אותי בן כמה אני ומה אבא שלי עושה. אמרתי לו שאבא שלי קונה לנו ממתקים וחותך לנו סלט לפעמים בערב. הוא הניד קצת בראשו והבנתי שאולי זו לא היתה תשובה נכונה. אבנר הציע שנלך לבקר את יעקב עמר שגר בקומה מתחתיו. הוא לומד ב"צדיקים צעירים" ויש לו הרבה סרטים בבית. אבנר אמר שכדאי לנו לבקר אותו. אמא שלי לא מרשה לי בכלל לראות סרטים והיא אמרה לי שאם מראים לנו סרט אני צריך מייד להתקשר להגיד לה. ביקשתי רשות להתקשר לאמא. אמרתי לאמא שאנחנו הולכים לראות את הסרט "איש הברזל" אמא אמרה לי שהיא לא מכירה את הסרט הזה, אבל כדאי שאני אברר אצלם מה אבא שלהם עושה ואז נדע אם כדאי לראות את הסרט.

שאלתי את יעקב עמר מה אבא שלו עושה והוא אמר לי שאבא שלו מחליף עכשיו סרטים אצל המצנזר.
התביישתי להגיד שאני לא יודע מה זה מצנזר, אז שאלתי אותו אם גם אבא שלו חותך להם בערב סלט.
יעקב אמר לי שכן.
הרגשתי שלא אמרתי לאמא שלי את הכל ואמרתי לה שאבא שלהם עכשיו אצל המצנזר.
אמא אמרה לי לחכות לה למטה כי בעוד 5 דקות היא תבוא לקחת אותי במונית חזרה הביתה.
אולי גם המצנזר לומד בכולל כל היום ומכין בערב לילדים שלו סלט.
מה זה מצנזר?

מוישי בגשם...

בלילה נשבה רוח חזקה.
אמא הכינה לנו דייסת קוואקר ואבא השכיב את שרי ואותי לישון.
אבא כיסה אותי בשמיכת החורף שלי שהיתה של חזקי, ואמר לנו לקרוא קריאת שמע וללכת לישון.
בבוקר ירד גשם חזק.
חיפשנו את המעיל שלי ומצאנו אותו בארון של אבריימי.
אמא נתנה לי תה מתוק לחיידר ופרוסה, ויצאתי.
תמיד כשאני מוציא את הפרוסה אני מגלה שזה בעצם שתי פרוסות.
אז אני לא מבין למה קוראים לזה פרוסה.
יצאתי לקרוא לשכן שלי אבנר.
הוא אמר שהם קצת מאחרים כי לא מוצאים לדיני את הגרביונים החמים שלה.
עליתי לבית של אבנר וחיכיתי להם במסדרון.
אמא של אבנר גב' ציפורה, רצה מחדר לחדר לחפש את הגרביונים של דיני.
ריבקי ביקשה מאחות שלה למצוא לה את המגפיים הצהובים שלה.
היא קיבלה אותם מאחות שלה רחלי.
רחלי הכינה לתינוק שלהם בקבוק, ואמרה לריבקי שהיא לא מוכנה לתת לה את המגפיים שלה.
אמא שלהם גב' ציפורה ביקשה מאוד מרחלי שתיתן לה את המגפיים שלה כי הם כבר במילא קטנות עליה.
רוחי רטנה ואמרה שהם תמיד מבטיחים לה אבל לא קונים בסוף כלום.
יוסי קם ממש הרגע וחיפש את הילקוט הירוק שהוא קיבל מציקי אח שלו.
לציקי קנו תיק גדול חדש.
הוא לא מצא את התיק, ואמא הציעה לו לקחת הכל בשקית ניילון.
יוסי אמר שכל פעם הוא בא עם שקית ניילון וזה ממש נימאס לו.
דיני מצאה את הגרביונים שלה אבל היה בהם חור.
היא לא יכלה לגרוב אותם.
אמא ביקשה מרחלי לנסות לתפור לדיני את הגרביונים.
אבנר חיפש את המטריה שלו ולא מצא אותה. בסוף הוא לקח שקית זבל ועטף בה את הילקוט שלו.
בדרך לדלת של הכניסה מצאנו את המוצץ של התינוק וסוף סוף הוא נירגע קצת.
אמא של אבנר היא מורה בכיתה א' והיא היתה ממש כבר לחוצה לצאת.

היא לא מצאה את החגורה של החליפה שלה אז היא ביקשה מרחלי הגדולה שלהם שתלווה לה את שלה.

רחלי אמרה שכל פעם שלא מוצאים משהו צריך לקחת ממנה.

רחלי היא אחות גדולה כזאת ששומרת דברים ומקפידה עליהם.

אמא של אבנר גב' ציפורה הכינה לעצמה פרוסה שהיו בה שתי פרוסות עם מרגרינה.

וחיכתה למטפלת שתבוא.

פתאום נשמע צילצול טלפון.

כן. ..

לא...

אה,

אז את לא יכולה לבוא...

אה..

לא. לא. זה בסדר גמור.

העיקר שירבו שמחות בישראל...

אמא של אבנר נהייתה קצת חיוורת בפנים וכססה קצת ציפורניים.

היא לקחתה את התיק שלה וישבה על כסא של ילדים נמוך כזה.

התינוק התחיל שוב לבכות.

דיני גרבה את הגרביים שלה הפוך וביקשה מאמא שלה לעזור לה לסדר אותם.

ינקי אמר לאמא שצריך לרשום צ'ק לדמי שיכלול לתלמוד תורה שלו "שלווה

וביטחון".

יצאנו אבנר ואני להסעה שלנו לחיידר.

בדרך ראינו את אבא של אבנר עומד וקורא עיתון של השכנים בכניסה של הבניין

שלהם.

הוא שאל לאן אנחנו הולכים ואנחנו צחקנו ואמרנו לו "בדרכי".

בדיחה כזאת.

מוישי מבקר את לייזר

בצהרים נסענו לבקר את לייזר בישיבה
לייזר לומד רחוק מאוד בישיבת "צדיקים מלאכתם נעשית".
הרושישיבע הוא הדוד של אבא שלי.
לייזר לא היה בבית כבר שלושה שבועות והרושישיבע, דוד מנחם קלוצקונצר,
קרא לאבא שלנו לשיחה.
אמא שלי חשבה שכדאי שהיא גם תגיע לישיבה של לייזר כי היא אומרת שהיא גם
אמא שלוויש לה חלק בחינוך שלו.
בהתחלה אבא לא כל כך רצה, אבל בסוף הם הסכימו להגיע ביחד.
לא מצאו לי בייבי סיטר לכל כך הרבה שעות אז החליטו ששרי ואני נצטרף
להורים שלנו.
הישיבה של לייזר נמצאת רחוק מאוד וכדי להגיע אליו אנחנו צריכים להחליף 3
אוטובוסים ושתי מוניות שרות.
הדרך היתה מאוד קשה ואמא נתנה לשרי ולי פירות יבשים וגם לימונדה שהיא
מכינה בעצמה.
הגענו לישיבה של לייזר.
התרגשתי מאוד.
כי חיכיתי כבר לראות את לייזר.
מסביב לישיבה יש גדר כזו ענקית בצבע אפור.
הגדר מאוד גבוהה.
שאלתי את אבא למה יש כזו גדר עצומה ואבא אמר כי אנחנו שומרים על הבנים
שלונו.
שאלתי את אמא אם זו גדר ההפרדה שהצבא בונה נגד המפגעים ואמא אמרה שזו
גדר שבונים נגד יצר הרע.
נכנסנו פנימה לישיבה.
השומר בדק אותנו והכניס אותנו פנימה.
הוא צלצל בטלפון לרב שבמשרד והרב שאל אותנו הרבה שאלות.
למה באנו, מי אנחנו, ועוד כל מני שאלות.
חשבתי שאם זו לא גדר הפרדה אז למה שואלים אותנו כל כך הרבה שאלות
בכניסה הרי אנחנו לא מחבלים.
נכנסנו לחדר קטן ומלא בניירות.
האיש שעמד שם אמר לנו לשבת.

הוא נתן לי לשתות מיץ ואמר לי שיש בחדר הקטן שממול שולחן עם ניירות וצבעים ואני יכול ללכת לצבוע לי ציורים.
שמחתי מאוד והלכתי לשבת בשולחן הגדול.
שמעתי את אמא שלי שואלת את האיש מה הבעיה עם לייזר שלנו?
האיש אמר כמה פעמים את המילה מוטיבציה, וגם שמעתי שהוא אומר "הייתי מצפה ממנו ליותר".
אני לא יודע מה זה מוטיבציה אבל הרגשתי שאולי הם אומרים על לייזר שלנו שהוא לא מתאמץ מספיק.
האיש גם אמר שהוא רוצה שלייזר שלנו יתאמץ קצת יותר.
הוא ילדותי עדיין.
שמעתי שאומרים על לייזר שהוא ילדותי ונורא רציתי לבכות.
הרי לייזר שלנו הוא כזה אח טוב.
תמיד הוא נחמד אלי.
תמיד הוא מוותר לי.
מאז שהוא בישיבה עם החומות הגבוהות אני מרגיש שהוא כאילו הפסיק לראות כי החומות מסתירות לו את הכל.
האיש המשיך להגיד לאבא שלייזר חייב לא להיות ילדותי.
רציתי לחשוב איזה עצה אני יכול לתת ללייזר שלנו איך לא להיות ילדותי.
ולא הצלחתי למצוא.
כשיצאנו מהפגישה עם האיש בישיבה, אמא היתה קצת עצובה.
האיש הוביל אותנו לרכב שלו ואמר לנו שהוא יכול להביא אותנו לתחנה.
התיישבנו באוטו שלו.
חיכינו עד שהוא התיישב כי הוא היה מאוד שמן ומאוד היה לו קשה להכנס לרכב שלו.
התיישבתי בטעות על קופסאת עוגיות שוקולד שהיו במכונת שלו.
הרגל שלי נחתה ממש בטעות על מאפרה מלאה בבדלי סיגריות.
לכלכתי לאמא שלי את החצאית.
שאלתי את אמא שלי בלחש אם אפשר לסלק ילדותיות מהלב.
אמא אמרה לי שזה אפשרי אבל צריך לעבור תהליך נפשי.
אמא הסבירה לי שזה כמו לעשות אנשים שמנים שצריכים לרזות, או כמו אנשים שמעשנים הרבה מאוד וקשה להם להפסיק.
יצאנו מהמונית של הרב של לייזר והודינו לו על ההסעה.
הוא לחץ יד לאבא ואמר לו "אם לייזר לא ישתפר אנחנו נאלץ לנקוט באמצעים אחרים - אבל אני סומך עליכם."
הוא נכנס לאוטו ונסע.

בדרך ראיתי נייר צלופן קטן עף מהמכונית של הרב.
לא זיהיתי אם זה צלופן של עוגיות שוקולד או צלופן של קופסאת סיגריות חדשה.

מוישי עוד לא מתאמן...

כל הזמן אני זז על הכסא שלי בכיתה.
כבר קיבלתי כמה עונשים מהרב. הייתי צריך לכתוב 100 פעם "לא אזוז יותר בכסא".
גם קיבלתי עונש לכתוב חיבור קצר מאוד - למה לא טוב לזוז בכסא.
שלחו אותי לבדיקות גב.
רצו לראות אם הגב שלי בסדר.
גם שלחו אותנו להתפתחות הילד.
יש שם פסיכולוג עם כיפה שבודק את הילדים.
אבא אמר לנו שלא צריך פסיכולוג בכלל.
אני ילד "בסדר גמור". ככה אבא שלי אמר.
עטרה אמרה לאבא שאולי כדאי בכל זאת לקחת אותי לבדיקה כי אולי יש לי הפרעות קשב וריכוז.
אבא אמר לה שאין לי שום דבר.
צריך פחות לפנק אותי ואז לא אצטרך שום פסיכולוג.
עטרה אמרה לאבא שלנו שאולי משהו בעצבים שלי גורם לי לזוז על הכסא בכיתה ואפשר לתת לזה כדורים.
אמא שמעה את זה ונהייתה אדומה כולה.
"אף אחד לא יתן לילד שלי כדורים. הוא לא צריך כלום בכיתה. שהרבי שלו ידע איך להסתדר איתו".
לקחו אותי לרופא גב.
אורתופד קוראים לזה. הוא אמר לי להתכופף וגם לנסות להתיישר.
הוא אמר לאבא שלי שאולי צריך לשלוח אותי להתאמן בחוג של התעמלות.
בשכונה שלנו אין חוג התעמלות לבנים.
אבא שלי אמר שאולי הוא יקח אותי ל"בית הצדיק הפעיל"
זה בית ספר כזה לילדים שקשה להם לשבת בשקט.
יש שם כל מיני פעילויות לילדים קטנים וגם אפשר שם לרוץ ולשחות בבריכה, וגם לעשות משחקים בבוץ.
באים לשם בצהריים ועושים כל מני חוגים כאלה של משחקים בידיים. מותר שם לרוץ וליפול חופשי על המזרונים.
יש שם גם חוג כזה שעושים שם התעמלות לאט מאוד.
מרימים את רגלים וגם את הידיים ולא מרגישים כאב בכלל.
קוראים לזה שם כזה של יפנים. שכחתי איך קוראים לזה.

ראיתי שם את השכן שלנו גדליה בוסר מתאמן שם.
זה חוג לילדים גדולים יותר.
המדריך אומר שזה גורם לילדים להיות יותר רגועים.
אבא שלי בא לקחת אותי מהחוגים בשעה 6 וחצי ואנחנו תמיד נוסעים עם משפחת מלומד חזרה באוטו שלהם.
אבא שלי מביא לי לימונדה נותן לי לקקן כתום ואנחנו נוסעים הביתה.
ביום רביעי חיכינו הרבה זמן לאבנר מלומד.
חיכינו וחיכינו והוא לא הגיע.
ישבנו בספסל על יד המכונית ובסוף הוא הגיע עם הבן שלו יחזקאל.
הם התנצלו שהם אחרו כי יחזקאל משתתף בשיעורי טאי צ'י.
זה השיעור לילדים הבוגרים שקשה להם להתרכז.
"גם אני עושה את זה", אמר לנו אבא של יחזקאל מלומד, "זה עוזר לי לגב שלי וגם מאוד מרגיע אותי".
באוטו שוב הרגשתי שאני צריך לזוז כל הזמן.
אבל התאפקתי. לא רציתי לעשות לאבא בושות.
שאלתי את אבא בשקט אולי כדאי שגם אני אשתתף בחוג הזה של הטאי צ'י.
אבא אמר שהוא עוד לא בדק את זה אבל אולי זה בא מהגויים.
לחצתי על הכפתור של החלון כדי שיכנס לי אויר וראיתי שכתוב על המכסה של המאפרה באוטו של אבא של יחזקאל טויוטה.
שאלתי את אבא מה זה טויוטה.
אבא אמר לי שזה בא מהגויים. זה אוטו שהגויים עשו.
התכסיתי לי במעיל החדש שלי שקיבלנו מדודה רחל.
זה מעיל מצרפת. אולי עשו אותו גויים.
ואחר כך יצאנו לרחוב. ביקשתי מאבא שיקנה לי קלטת חדשה של שירים עם מנגינות שקוראים לה "מחדשים חידושים לצדיקים"
זו קלטת עם שירים של גויים שעשו אותה כשרה ליהודים.

מוישי לא מוצא חברים....

אברהם דייזיס, השכן שלנו מהקומה העליונה, כבר כמה ימים כל הזמן מספר לי שהוא נורא מתרגש. שאלתי אותו אם מביאים לו רכבת חשמלית או חוברת של תמונות של רבנים, אבל הוא לא ענה לי בכלל. הוא רק אמר לי שהוא מתרגש נורא כי משהו טוב עומד לקרות בעוד כמה ימים. נורא ניסיתי לשכנע אותו שיספר לי. הבטחתי לו שאתן לו 7 לקקנים כתומים תמורת הסוד שלו. אברהם לא הסכים לגלות לי. שאלתי אותו אם זה קשור לכולל של אבא שלו. אני יודע שאבא של אברהם הוא ראש כולל של חסידות "יידישקייט" ואולי יש להם עוד מעט מסיבה שם. הוא אמר שזה בכלל לא קשור לשום כולל. והוא לא יכול לגלות לי. נעלבתי נורא. ואני כבר לא חבר שלו בגלל זה.

בקשתי מאמא רשות ללכת לשכן שלי אבנר חבזי, יש לו צנצנת מלאה במחזיקי מפתחות ישנים וגם מנעולים כאלה. רציתי לשחק במנעולים. אמא של אבנר חבזי היא מורה חשובה בסמינר "בנות הסתר הטוהר".

באתי אליו, ואמא שלו שאלה אותי אם אני רוצה לשתות. נכנסתי לחדר של אבנר וחיפשתי את הצנצנת של המנעולים. אבנר לא כל כך שם לב אלי. הוא שיחק במשחק ואמר לי שהוא קצת לחוץ. הוא לא גילה לי למה, ורק אמר לי שהוא כבר לא יכול לחכות. שאלתי אותו מה קורה לו והוא ענה לי, שלא קורה לו שום דבר מיוחד. הוא פשוט מחכה כבר. שאלתי אותו למה הוא מחכה והוא לא ענה לי. לא הבנתי בכלל מה קורה לו והחלטתי שאני הולך הביתה וזהו. החלטתי שגם הוא לא יהיה חבר שלי.

בערב כבר נורא שעמם לי והלכתי לשחק עם מורדי שטרומפבורדן.
דוד של מורדי הוא השפיץ של ישיבת "אויסגפיצט".
כל פעם הוא כותב חידושים בעיתון שלנו.
אבא של מורדי עובד בארגון "מפנימים" זה ארגון שעובד עם חילונים שרוצים להיות דתיים.
מורדי לא כל כך רצה לשחק איתי.
הרגשתי שהוא נורא מתוח ומחכה מאוד.
שאלתי אותו למה הוא מחכה.
הוא אמר לי שהוא לא יכול לגלות לי ושאני עוד קטן בשביל זה.
ניסיתי לנחש.
שאלתי את מורדי אם זה קשור לטיולים של האירגון של אבא שלו.
ומורדי ענה לי שזה לא קשור לזה בכלל.
אמרתי למורדי שאני הולך.
מורדי אפילו לא ליווה אותי לדלת.

אחרי שחזרתי מהתלמוד תורה שלי יוסי בלופר רצה לבוא אלי.
נורא שמחתי.
יוסי הוא ילד נורא מצחיק.
כל פעם הוא מספר לי בדיחות מצחיקות.
אנחנו משחקים בלגו שליזר הביא לי.
יוסי בא אלי. אכלנו במבה ובפלות.
יוסי היה קצת עצוב.
שאלתי את יוסי למה הוא עצוב.
יוסי אמר שהוא לא יכול לגלות לי.
הוא רק אמר שזה משהו שנורא חשוב לילדים.
אהההה.
אמרתי ליוסי.

גם אבנר ואברהם אמרו לי שהן מחכים.
וגם מורדי הבן של חזקי מארגון "מפנימים".
תפסתי ליוסי את היד, והחזקתי אותה חזק.
יוסי רצה לברוח לי.
שאלתי את יוסי אם הוא חבר אמיתי שלי.
יוסי ענה לי שכן.
אפילו שהוא גדול ממני ב-3 שנים.
"יוסי", שאלתי אותו, "תגיד, למה כולכם מחכים כל כך"?

יוסי הסמיק.
אם אגיד לך לא תגלה לאף אחד?
מבטיח.
תבטיח חזק.
עצמתי עיניים ואמרתי בלי נדר אני מבטיח ממש.
יוסי התכופף אלי ולחש לי לתוך האוזן.
תקשיב טוב....

אברהם, הבן של ההוא מהכולל של החסידים,
אבנר חבזי, זה שאמא שלו מורה חשובה בסמינר של הבנות,
מורדי, הבן של האיש מארגון החזרה בתשובה,
ואני יוסי, הבן של אבא שלי,
מחכים ל- ה א ר י פו ט ר 5 !!!!!

”הארי פוטר ?!” שאלתי,

לא ראיתי שום הודעה בשטיבל שלנו שהוא צריך להגיע.
מי זה בכלל?

מוישי פותח את הדלת...

אמא שלי מאוד לחוצה.
היא לא בטוחה שכולם יגיעו אלינו לחג, אבל בכל זאת היא מתכוננת.
לשכונה שלנו הגיע משפחה חדשה.
משפחת נאור. חוזרים בתשובה.
יש להם 3 ילדים, חתול שחור עם כתמים לבנים ותוכי כתום בתוך כלוב גדול.
קוראים לתוכי זלמן.
בערב אמא שלחה אותי למשפחת נאור כדי להביא להם עוגת דבש.
אמא שלי תמיד שולחת עוגות דבש לשכנים בראש השנה.
היא ביקשה שאגיד בקול רם "שתהיה לכם שנה טובה ומתוקה".
יצאתי מהבלוק שלנו והלכתי לכניסה של משפחת נאור.
בדיוק האמא שלהם פתחה את דלת הכניסה ושאלה אותי את מי אני מחפש.
אמרתי לה שאמא שלי שולחת להם עוגת דבש.
היא אמרה תודה ומאוד התרגשה ואז אפילו ראיתי שהיא קצת בוכה.
אמרתי אין בעד מה ורצתי הביתה.
בערב לפני השינה שמעתי צלצול בדלת.
אבא עוד לא הגיע הביתה ועטרה ואמא בדיוק עמדו במטבח וניקו ראשי דגים.
רצתי לדלת ופתחתי אותה.
בפתח עמדה צופית נאור, השכנה החדשה שלנו.
קראתי לאמא שלי, ואמא לקחה מגבת ירוקה ומהר ניגבה את הידיים.
אמא אמרה: "שלום צופית, שנה טובה. בואי תכנסי".
צופית נכנסה, אמרה תודה והתיישבה.
היא הודתה לאמא על העוגה אבל הפנים שלה היו עצובות.
אמא שאלה אותה למה היא עצובה.
היא אמרה שאין לה עבודה והיא מבקשת מהשם שיתן לה עבודה.
צופית שאלה את אמא אם אבא שלנו יוכל להתפלל עליה 40 יום בכותל על זה, כי היא שמעה שזו סגולה טובה.
אמא אמרה שאבא שלנו יכול בשמחה להזכיר אותה. אולי הוא לא יכול להתחייב
ל 40 יום בכותל אבל הוא בשמחה יזכיר אותה.
היא שמחה מאוד וברכה אותנו לשנה טובה.
אחרי שצופית יצאה, חזרתי למיטה שלי, ואז שמעתי קולות מתחת לחלון.
זו היתה צופית.

היא פגשה את אוחיון השכן שלנו מהמרפסת ממול.
שמעתי שהיא מדברת בלחש ואחר כך שמעתי את אוחיון אומר לה.
תראי, זו סגולה מצויינת 40 יום להתפלל עלייך.
אגב את משלמת מזומן, או באשראי...

מוישי מכפר על עוונותיו

שמואל מהמשחטה מצייע לכל השכונה מבצע מיוחד של כפרות בעופות חיים, על יד המזרקה בשיכון המאמינים.

זה יוצא ממש מול הגן של "סימי ודיני".

ברחוב "יוצאי החול" פינת "באי הקודש".

התרגשתי נורא. המורה בכיתה הסביר לנו שמי שמהדר בעופות חיים מובטח לו שתהיה לו שנה טובה ומוצלחת.

אפילו קיבלנו ציור לצביעה של ילד קטן שעומד ומעלין תרנגול גדול שמניפים אותו מעל הראש לו.

אבא של אברומי בלומנשטיין לוקח אותו לכפרות.

אבל אבא שלי אמר שאנחנו לא עושים בעופות חיים.

סיפרתי לאבא על מה שהמלמד אמר ושאלתי את אבא עם אני יכול ללכת עם אברומי כשהוא ילך עם אבא שלו.

אמא אמרה לאבא שיהיה לזה ערך לימודי.

בדיוק אז אברומי דפק בדלת. היה לו כובע מצחיה ובקבוק מיץ והוא אמר שהם הולכים.

אמא הכינה לי בקבוק שתיה מהמיץ שהיא מכינה בעצמה.

אבא של אברומי לקח אותנו לכיכר.

היו שם מלא אנשים. ילדים ואמהות ואבות וגם המון קופסאות כאלה עם תרנגולות לבנות בתוך כלובים אפורים.

היה רעש נוראי. התרנגולות קרקרו מאוד.

המורה שלנו אמר לנו שהן מקרקרות כי הן יודעות שהן מכפרות על החטאים של היהודים, והן מאוד שמחות בזה.

ניסיתי להצחיק תרנגולת אחת, נופפתי לה ביד אבל היא לא הגיבה בכלל.

היא קרקרה מאוד ואפילו לא היה לה מקום להסתובב לצד השני.

פתאום אבא של אברומי החזיק תרנגולת לבנה וענקית מעל לראש שלי.

פחדתי נורא. רציתי לברוח, אבל זכרתי שהמורה אמר לנו שככה תהיה לנו שנה טובה.

התרנגולת צרחה נורא.

עפו לה נוצות לפנים שלי.

העפתי את הנוצות והן שוב נדבקו אלי.

נבהלתי נורא, אפילו צעקתי אמאל'ה.

התרנגולת המשיכה לצרוח וראיתי את הרגלים שלה כאלה צהובות ומלוכלכות, גם ראיתי את הציפורן שלה קצת שבורה, נבהלתי נורא מהציפורן שלה ורציתי לברוח משם.

היה רעש נורא מסביב.

צווחות של תרנגולות וילדים שלא רצו להתקרב לכיכר.

אחר כך השליחו את התרנגולת שלי לתוך קופסא מקרטון.

התרנגולת צרחה נורא והתחילה לפרוס כנפיים.

ראיתי בתוך הקופסא עוד מלא תרנגולות שוכבות ומנסות לעוף. המקור שלהן

היה פתוח, והן כאילו ביקשו שניקח אותן משם.

בתוך המקור הפתוח ראיתי מן חור שחור כזה שנורא הפחיד אותי.

קיבלתי בחילה.

רציתי לשתות קצת מים אבל היה לי רק את התרכיז שאמא מכינה בעצמה.

ישבתי על ארגז הפוך וחיכיתי שאבא של אברומי יסיים את הכפרות.

אבא של אברומי היה נורא רציני והתרנגולת שלו בכלל לא צרחה כשהוא נופף

אותה.

אחר כך נסענו במונית הביתה.

כשבאתי הביתה, אמרה לי עטרה: "מהר, מוישי, אתה מאחר".

אבא עמד במרכז החדר עם שקית שבתוכה היו שטרות של כסף.

הוא הניף וסיבב את השקית מעל לראש של שרי, ואמר לה שהיא תלך לחיים

טובים ולשלום.

אחר הוא סובב את השקית מעל הראש של דוביד ואמר לו שהוא ילך לחיים

טובים ולשלום.

אחר כך הוא קרא לי.

אבל אני אמרתי לאבא שהוא לא צריך לעשות לי כפרות, כי עלי כבר כיפרה

התרנגולת.

מוישי וחוקי התנועה.

(לעילוי נשמת דיני ע"ה)

יש לנו מבצע בבית.
אם אני ושרי הולכים לישון בזמן, אמא נותנת לנו כוכביות.
מי שצובר 10 כוכביות מקבל חוברת צביעה.
כל יום הלכתי לישון בזמן ואמא קנתה לי חוברת מבריקה של "זהירות בדרכים".
בעמוד הראשון היה רמזור אדום וילדה שמחכה.
בעמוד השני היה ילד שצועד בכביש ברמזור ירוק ומכוניות עוצרות.
צבעתי כמעט את כל החוברת והראיתי לאמא.
אמא שמחה ונתנה לי לקקן כתום.

יש לנו מבצע עכשיו בחיידר.
"התלמיד הזהיר בעיר".
מחלקים לנו מדבקות כשאנחנו מספרים למורה שלא רצנו בכביש אלא שעצרנו
והיבטנו שמאלה ימינה ושוב שמאלה.
יש לי כבר 13 מדבקות.
בשיעור האחרון הגיע אלינו הרב סולומון.
המורה אמר לנו שהוא רב של זהירות בדרכים.
הוא הראה לנו סרט על ילדים ונהגים, וגם הסביר לנו שאם אנחנו עומדים
במדרכה ומחכים בשקט לאור הירוק, לא יקרה לנו כלום.
כי זה סימן שאנחנו זהירים.
שמחתי מאוד לשמוע את הדברים של הרב סולומון.
כי בלב שלי ידעתי שאני תמיד מחכה לאור ירוק ברמזור.
אני אף פעם לא רץ ככה סתם לכביש.
בסוף היום הלכתי עם זאבי ואבריימי להסעה שלנו.
עלינו על הטנדר הצהוב ונסענו.
סיפרתי לזאבי על אלבום הבולים החדש שלי ופתאום... זאבי החליק מן הכסא
לריצפה.
הטנדר שלנו בלם לפתע ולא היינו קשורים.
אחר כך זאבי ירד והלך לבית שלו.
כמעט לפני שהגענו לגבעת המאמינים, פנה הטנדר שלנו לסימטה כדי להוריד את
אבריימי.
הסתכלתי ברמזור וראיתי שהצבע של הרמזור של המכוניות הוא אדום.

לפני שצעקתי לנהג לא לנסוע הוא נכנס לצומת בכל זאת ועבר על מעבר חציה של הולכי רגל.

בדיוק כמו שהרב סלומון הסביר לנו בת"ת.

צעקתי לנהג: "היי, כמעט דרסת את הילדה שחצתה את הכביש"

הנהג צעק לי בחזרה: "יאללה ילד, תפסיק לבלבל את הראש. גם אצלכם עשו

השבוע זהירות בדרכים?"

הגעתי לשכונה שלי וירדתי מהטנדר.

חשבתי לעצמי שאם הרב סלומון ככה רץ מת"ת לת"ת כדי ללמד אותנו להיזהר, אז הוא בטח מסכן את עצמו במעברי חציה, כי הנהג שלנו עובר בהם גם באדום...

מוישי בעאעבאאית??

ירד לנו גשם חזק.
גבעה שממול לגבעת המאמינים הצטברו מלא מים.
אמא הכינה לנו מרק ירקות וגם פסטה.
אמא הבטיחה לנו שמי שישחק בשקט עם שרי או עם אבריימי בחדר של שאבעס יקבל פרי כתום. היא לא אמרה איזה פרי זה יהיה. אני מקווה שהיא התכוונה למנדרינה ולא לתפוז.

הלכנו לשחק עם אבריימי.
הוא רצה להרכיב פאזלים ואנחנו רצינו לשחק בשוטר ותיק.
שוטר ותיק זה משחק שצריך להזמין את המחבלים של המשטרה בשביל לפוצץ את התיקים שמוצאים.
חיפשנו תיק ישן, ואז שמענו דפיקה בדלת שלנו.
אמא פתחה, עמד שם חנני החבר שלי מהכתה.
הוא שאל את אמא שלי: "מוישי בעאבאא"?
היתה לו שקית בייגלעך ביד.
אמא שאלה אותו: "מה רצית חמודי".
הוא שוב ענה: "מוישי בעאבאא"?
"אמא, הוא שואל אם אני בבית", צעקתי לאמא שלי מהחדר.
"כן מוישי בבית", אמרה אמא לחנני, "אבל עכשיו מוישי קצת עסוק עם המשפחה שלו".

"אולי תבוא בעוד שעה?"
חנני הסתכל אל אמא ולא אמר כלום. אחר כך הוא ירד במדרגות.
מצאנו תיק מתאים למשחק והחבאנו אותו במושב של הכסא.
השוטרת היתה שרי והיא היתה צריכה לגלות את התיק.
צצצצצצ... שמענו צילצול בפעמון.
עטרה רצה לפתוח את הדלת, ובדרך צעקה לכולם שזו בטח סימי.
בפתח עמד אבנר סלומון מהקומה שמעלינו.
הוא הסתכל על הריצפה ושאל: "אופו מוישי"?
"מוישי כאן", ענתה לו אמא. "התכוונת לשאול איפה מוישי, נכון חמודי?"
הוא הנהן בראש והסתכל לריצפה.
"מוישי בבית אבל הוא עסוק עכשיו עם המשפחה. אולי מחר תוכל לבוא אלינו שוב?" אמרה לו אמא שלי.

"טוב", ענה לה אבנר סלומון.
הוא החזיק ביד שקית של במבות-בייגעלעך עם שומשום.
מצאנו את התיק של שרי ורצינו עכשיו להזמין בטלפון מחבל.
"הלו מחבל",
"כן", ענה אבריימי.
שרי אמרה שלא אומרים מחבל.
אומרים חבלן.
צעקנו לו בטלפון שיבוא לפוצץ את התיק שלנו.
בכאילו. לא ממש.
מצאנו משאית גדולה והבאנו אותה לחדר שלנו.
שרי היתה צריכה לפוצץ את התיק.
פיוו... התחלנו לפזר בכאילו את האנשים.
איך שאנחנו מפזרים את האנשים שמענו דפיקה קטנה בדלת שלנו.
שוב עטרה קפצה לדלת.
היא פתחה את הדלת ובפתח עמד בצלאל שומפויכטר.
הוא שאל את עטרה: "מוישי בעאאבעאא?"
"מה?" שאלה אותו עטרה.
"מוישי בעאאא?"
שרי כבר הבינה שהוא שואל אם מוישי בבית.
היא אמרה לעטרה שהוא שואל אם מוישי בבית.
"אה", צחקה עטרה ואמרה: "מוישי בבית, אבל הוא עסוק עם המשפחה כרגע.
אולי תבוא בפעם אחרת".
בצלאל החזיק ביד שקית עם פתיבר שוקו, וגם שקית שוקו לשתייה.
הוא הלך בלי להגיד כלום.
גמרנו לפוצץ את השקית והודענו לאנשים שאפשר כבר לעבור.
בכאילו הזזנו את כל החפצים בחזרה לאמצע החדר.
קמנו מהריצפה ואמא שלנו קראה לנו לשתות תה ועוגיה ולקבל פרי כתום.
זה היה קלמנטינה!
ישבנו כולנו במטבח ואמא שלנו מזגה לנו תה לכוסות.
היא התחילה לשוחח איתנו ושמענו את הדלת שלנו נפתחת.
דובי ברומנר ניכנס לבית שלנו ושאל את עטרה בקול ר: "מוישי בבית ????"
"כן", אמרנו לדובי. "עכשיו אתה יכול לבוא אלינו בשמחה".
אמא אמרה לנו שכל ילד צריך גם להיות קצת בבית שלו בלי חברים.
היא אומרת שבית זה לא תחנת רכבת.
אין לנו בכלל פסי רכבת בבית שלנו.

שיתפנו את דב בשתיה שלנו ואמא שלנו נתנה לו גם עוגיה.
פתאום דפק בדלת שלנו אח של דובי, זאבי.
הוא שאל אם דובי אצלנו.

דובי אמר שהוא כאן אבל הוא רוצה קצת לשחק לבד איתנו.
הוא אמר לזאבי: אני עכשיו עסוק אולי תבוא מאוחר יותר.
דובי שיחק איתנו.

הטלפון צלצל ודודי ענה.
שואלים אם מוישי בעעאבאאא?
"אה", אמר דובי.

"כן תגיד לו שמוישי בבית, הוא עכשיו עסוק בלהיות עם החבר שלו קצת. שיצלצל
מחר".

באמת התפלאתי: אם הבית שלנו תחנת רכבת למה לא הכניסו לנו פסים לבניין?

מוישי מדליק נרות...

חם אצלנו בבית.
אמא שלנו מדליקה לנו תנור חשמלי ויש לו פס אחד.
אמא אומרת שלא כדאי להתרגל לתנור כי זה מרגיל את הגוף להיות מפונק.
אני לא כל כך מבין איך הגוף יכול להיות מפונק כי הרי לא מפנקים אותו אבל ככה אמא שלנו אומרת.
אבא שלי מדליק נרות בחנוכה של סבא בוויבריק.
החנוכה שלנו היא לא גדולה. היא גם לא מכסף.
יש עליה ציור של בית המקדש. גם בתחתית יש צלחת מחוברת עם 3 ברגים.
אמא שלנו מצחצחת אותה ועטרה אוהבת להבריק אותה.
באמת החנוכה לא מבריקה כל כך, כי היא עשויה מברזל ולא מכסף, אבל כל פעם שעטרה מצחצחת אותה אנחנו אומרים לה שהחנוכה ממש מבריקה.
אבל זה לא נקרא שקר. אבא הסביר לנו שזה משום דרכי שלום.
אבא לקח אותנו להדלקת נרות אצל בני דודים שלנו מצד סבא בוויבריק.
נסענו לשלומציונים, הם גרים בפרוייקט.
הפרוייקט זה שכונה עם בתים לבנים וחלונות קטנים, גרים שם אנשים שקונים בתים בזול.
גם גרים שם אנשים שהם רק משלנו.
יש שם רק מורה אחד ספרדי והוא מתפלל שם בשטיבעל.
הוא גר שם כי סבא שלהם חולה והם מטפלים בו.
הגענו לפרוייקט ונכנסנו לדירה של בני דודים שלנו, פערל ונחמיה שלומציון.
יש להם 2 ילדים קטנים, ותינוק קטן, וגם רכבת חשמלית עם בלינקרים.
אמא שלהם הכינה לנו שולחן מלא בלביבות חנוכה.
הלביבות בכלל לא היו מתוקות.
אני לא מבין למה שרים תמיד "לביבה חמה ומתוקה, לביבה חמה ומתוקה".
יש להם חנוכה ענקית עם רגלי כסף גדולות, שעומדת על קופסת כסף גדולה משובצת בעיגולי כסף נוצצים.
הם הדליקו את הנרות בתוך קנים של זכוכית עם פס כסף בקצה.
יש להם כד שמן מזכוכית מקושטת.
ומשם הם שופכים שמן לכוסיות הזכוכית.
פערל אמרה לנו שזו חנוכה שהם קבלו מאמא של נחמיה. היא עלתה מלא מלא כסף.
הם קנו אותה בתשלומים.

אמא ואבא של נחמיה גרים בבני ברק.
אמא ואבא של נחמיה משלמים על החנוכיה הזאת כבר שנתים וחצי תשלומים
קבועים בשביל המצווה החשובה של הדלקת נרות חנוכה.
הדלקנו את הנרות. הם דלקו מאוד יפה.
נחמיה שם את כד השמן שלהם על מתקן מכסף על יד המנורה וישב והסתכל
בחנוכיה היפה שלהם.
הוא הסביר לאבא שאת השמן הוא מקבל ממטע זיתים מיוחד במושב "שבים
ותקילין". יש לו שם חבר שקוראים לו עובד בן חמו. חבר שלו מוכר לו כל שנה 4
ליטר שמן זית מהודר למאור.
אמא שאלה את פערל אם הם נהנים בדירה שלהם ואם תקנו להם כבר את הגג.
פערל אמרה שהם מאוד נהנים בפרוייקט וגם שתקנו להם את הגג.
היא עוד סיפרה שיש להם מתקן מצויין לגג, עזרא בן סימון, הוא מגיע כל פעם לגג
כדי לשים שם חומר נגד דליפות.
אמא שאלה כל כמה זמן הוא מגיע ופערל אמרה שהוא מגיע פעם בחודשיים לתקן
את הגגות של השכנים.
הוא אדם מאוד ישר ונאמן אמרה לנו פערל והרבה אנשים מזמינים אותו לכל מיני
עבודות.
עטרה שאלה למה הוא לא גר בפרוייקט.
ופערל ענתה שלא כל אחד יכול לגור בפרוייקט הזה...
בן סימון ושיטרית ואמזלג לא כל כך יכולים לגור שם.
אמא הסתכלה במבוכה על החנוכיה היפה ושאלה את פערל אם היא מנקה את
החנוכיה כל יום.
פערל ענתה לה שהיא כל יום מצחצחת את החנוכיה.
שאלתי את עטרה אם אנחנו פעם נגור בפרוייקט הזה.
ועטרה אמרה לי שאם ישאלו אותה היא בחיים לא תרצה לגור במקום כזה.
ואני שואל את עצמי למה ?

מוישי מקבל עצות

לקראת שבועות למדנו בגן של גולדי על מאכלי גבינה. גולדי עשתה איתנו עוגת גבינה וגם לימדה אותנו לקשט בכפתורי שוקולד. ביום שלישי בצהרים, כשעטרה חזרה מוקדם מהסמינר שלה, הלכנו למינימרקט של שמעון לקנות גבינות לחג השבועות. אמא נתנה לנו רשימה של גבינות שמנות. אף פעם לא הבנתי למה הגבינות האלה שמנות, כי הן לא נראות גדולות או רחבות. עטרה הסבירה לי שבגבינות האלה יש יותר שומן. איך יכול להיות שומן בגבינה ?

עצרנו בדוכן הגבינות ובחרנו הכשרים טובים. לקחנו גבינה לבנה שמנה, בהכשר "מקדשי העם". שתי קופסאות גבינה כחושה בהכשר "מקדשי העם". ועוד קצפת לעוגות שאמא עושה ממנה קרם נפלא בהכשר, "מקדשי העם". קנינו גם שמנת מתוקה בהכשר "מקדשי העם". וגם דובדבנים אדומים כאלה ענקיים לקישוט, בהכשר "מקדשי העם". הוספנו אגוזים טחונים שאמא ביקשה, ולא היינו בטוחים שנימצא הכשר טוב, אבל בקצה המדף מצאנו את "האגוז הכשר", שזו שקית חומה עם נקודות ירוקות שעליה כתוב "בהכשר מקדשי העם". עטרה ואני רצנו מייד לקופה ושילמנו לסוניה הקופאית שלנו. היא שאלה: "מי להכין עוגות לשבועות, ילד טוב"? אני אמרתי לה שגם אני מכין עוגות לשבועות. קצת התביישתי להגיד את זה שהיא לא תחשוב שאני עושה דברים של בנות. אבל גולדי אמרה לנו שבשבועות מכינים עוגות גבינה. הכנסנו את הגבינות לסל, עטרה שילמה, נתנה לי לקנן כתום והלכנו הביתה.

אמא מאוד שמחה כשהגענו. היא הוציאה את המצרכים ושמה אותם על השיש במטבח. פתאום ראיתי שאמא קצת מודאגת. שאלתי את אמא מה קרה? אמא אמרה לי: "מוישי חמוד, אולי אתה מוכן לרדת לפורמנים, ולבקש מצילה פורמן את המתכון לעוגת הפרורים שלה?"

עוגת פרורים??!! חשבתי לעצמי.

למה פרורים?

אמא הסבירה שזו עוגה מאוד טעימה והיא שכחה את המתכון, והיא מבקשת שארד לפורמנים לבקש שוב.

ירדתי לפורמנים.

למשפחת פורמן, יש אוגר בתוך כלוב.

ותמיד שאמא מבקשת ממני לרדת אליהם אני מייד מסכים כי נורא כף לי להסתכל על האוגר ולראות איך הוא מכרסם גזרים.

דינה פורמן הסבירה לי שהאוגר באמת אוגר אוכל בצידי הפה.

דפקתי בדלת של הפורמנים וצילה פתחה לי את הדלת.

בקשתי בנימוס את המתכון והצצתי על הכלוב שעמד בפינת החדר.

אמא לא מרשה לי להתקרב לכלוב אז השארתי את הראש שלי זקוף ורק הזזתי את העיניים לכיוון האוגר הלבן שלהם.

"בבקשה, חמוד", אמרה לי צילה ומסרה לי מחברת אדומה וישנה.

עליתי במהירות הביתה סקרן ומתוח לקראת עוגת הפרורים של שבועות.

אמא פתחה את המחברת קראה את המתכון וסגרה את המחברת.

פתאום נפלה מהמחברת עטיפה ישנה של גבינת שמנת.

אמא הרימה וקראה את הכתוב עליה.

גבינת שמנת בהכשר "שומרי העם".

אמא השתתקה.

שאלתי אותה מה קרה, אבל היא לא ענתה לי ורק בקשה שאחזיר את המחברת

למשפחת פורמן.

בסוף אמא לא הכינה עוגת פרורים, ואני עדיין לא מבין: אם זו בסך הכל עוגת עם

פרורים בשביל מה צריך כל כך הרבה גבינה?

מוישי: "כאן שביתה" !!!

אחות שלי שרה לומדת בגן "אמונה וביטחון". לגננת שלהם קוראים פרומי נישטזורגען.

שרי מאוד אוהבת את הגננת שלה. היא כל הזמן מביאה כל מיני עבודות עם דברים מודבקים. באמת חשבתי שכל הזמן הם מדביקים שם ניירות צבעוניים. שאלתי את שרי אם הם עושים שם עוד עבודות ושרי אמרה לי שלא. שכל יום הם מדביקים שם עוד ניירות וקרטונים. שרי מאוד אוהבת להדביק.

שאלתי את שרי אם הם עושים בגן שלהם גם עבודות בחומר. מה זה חומר? שאלה שרי.

חומר זה חימר. קוראים לזה חומר ועושים מזה עבודות כמו בפלסטלינה. שרי אמרה שהם רק עובדים בהדבקות.

פרומי קונה להם כל מני קרטונים ב"חבקוק" והם מדביקים. פרומי אמרה לאימהות באספה שהכל מאוד יקר אז השנה יהיו צימצומים. שאלתי אותם אם יש להם פינת חי בגן.

שרי אמרה שאין להם פינת חי כי זה לא גן חיות. הגננת אמרה לגברת נאורי, אמא של יעלה, שלא תהיה להם פינת חי השנה כי זה לא גן חיות ואין לזה תקציב.

גם הגננת לא כל כך יודעת מה ההבדל בין שפן לארנב. שרי יודעת שלארנב יש אוזניים ארוכות. והוא לא אוכל בשר.

הגננת גם הסבירה לאמא שלנו שלא תהיה לנו פינת התנסות בגן בטבע, וחשמל וגם לא יהיו לשרי שיעורי התעמלות בחפצים שונים כי אין לזה תקציב.

הגננת גם ביקשה שמי שיש לו ניירות של מחשב שיביא אותם לגן זה יעזור לילדים לצייר על הצד השני.

אמא של טויבי סמואלס, שהם דוברי אנגלית שאלה את הגננת למה אין בגן פינת צילומים.

צילומים שונים שאפשר ללמוד מהם דברים. הגננת אמרה שהשנה אין לזה תקציב.

שרי מאוד חכמה והיא שואלת את הגננת המון שאלות.

שרי שאלה את הגננת למה אין שמש בכל העולם, ולמה באמריקה לילה שאצלנו יום.

הגננת אמרה שככה ברא השם את העולם.

שרי גם שאלה את הגננת למה כשיש לנו פצע עם דם, הדם לא ממשיך לזרום כל הזמן.

שרי חכמה כזאתי, היא כל הזמן שואלת שאלות.

היא שאלה את הגננת שלה איך עושים צבעים.

איך בבית חרושת עושים צבעים.

יש לה כאלה שאלות.

הגננת הסבירה לשרי שלנו, שבבית חרושת יודעים לעשות את זה וזה מאוד

מסובך.

שרי אבל לא הבינה איך עושים צבעים.

אמא אמרה לשרי להתלבש מהר כדי להספיק להגיע לגן בזמן.

שרי מאוד אוהבת לבוא בזמן כי אז יש לה אפשרות לתפוס את המשחק החדש

שבגן.

3 פעמים בשנה מביאים משחק חדש לגן.

ושרי לא רוצה להפסיד.

נסענו לגן עם השכן שלנו מוטק'ה ששון.

ירדנו בפינת הרחוב והגענו לגן.

על עמוד ליד הגן ראיתי סטיקר: "אם השם לא ישמור גם שומר לא יעזור".

בכניסה לגן ראינו שלט שכתוב עליו.

כאן שביתה!!!!

השומרת של הגן לא היתה בפתח.

אמרתי לאמא שזה לא נורא אם יש שביתה כי במילא לא עושים שם שום דבר

מיוחד.

אבל היה עוד שלט אדום גדול על יד המעילים ואמא הקריאה אותו בקול רם. היה

כתוב שם: עקב חשש לפיגועים בגנים לא יתקיימו היום לימודים בגננו. השומרת

בשביתה!!!!

שומרת!?

ממתי לקדוש ברוך הוא קוראים שומרת???

מוישי מחכה לאבא

כבר שבוע שאבא שלי לא בבית.
עטרה מאוד עוזרת לאמא כי לייזר בישיבה.
לייזר רצה לצאת הביתה ביום שלישי אבל הרושישיבע שלו אמר לו שלא מבטלים תורה סתם.
לייזר אמר לו שהוא נורא רוצה לעזור בבית קצת לאמא, וגם לעזור לבנצי בשיעורי בית, אבל הרושישיבע לא הסכים בכלל.
לייזר דיבר עם אמא שלי בטלפון. אמא דיברה איתו ואמרה לו שלא ידאג כי היא מסתדרת מצויין.
היתה לי מחשבה שאולי לייזר פשוט מתגעגע לבית שלנו.
כי מאז שהוא בישיבה אנחנו בכלל לא רואים אותו.
ושרי הקטנה עכשיו מתגעגעת גם ללייזר וגם לאבא שלנו.
אבא שלנו נסע לעבוד באמריקה.
הוא אמר לנו שהוא נוסע לחודש ושנעזור לאמא שלנו, ושנהיה ילדים טובים.

ביקשתי מאבא שיביא לי רכבת חשמלית וגם מטוס עם פלופלור. אני יודע שקוראים לזה פרופלור אבל כולם בשכונה קוראים לזה פלופלור ואני לא רוצה להיות שונה מהם.
עטרה מלמדת אותי להגיד את המילים נכון.

ביום שני בערב אחרי מנחה הלכתי עם אמא לקנות בשר אצל "חמו ובניו". פגשנו את חבר שלי שימחה -בונים אונגבלייבר.
אמא שלו שמעה שאבא שלי באמריקה ואמרה "אוי באמת? יופי. יופי".
אחר כך, על יד הקופה, שמעתי את גב' אונגבלייבר אומרת לקופאית, סימי: "אני לא מבינה, מה יש לו לחפש שם? אולי זה בעניין השידוך של הבת שלהם?"
ידעתי בלב שלי על מה הם מדברים ועשיתי את עצמי כאילו שאני לא מבין כלום.

אחר כך יצאתי עם אמא להחזיר את החליפה של לייזר מהניקוי יבש.
זלמן מהניקויבש שאל את אמא "איפה בעלך?"
אמא ענתה שהוא באמריקה.
זלמן צחק ואמר "נו היום כולם נוסעים לאמריקה".

כשיצאנו מהחנות הגיעה אשתו של זלמן וברגע שיצאנו מהחנות שמעתי את אשתו של זלמן לוחשת לבעלה באוזן "אולי הוא אוסף תרומות לחתונה של הבת?" רציתי לחזור ולהגיד להם שאבא שלי מקרב רחוקים אבל לא רציתי שאמא תתעכב בגללי.

התפללתי מעריב בשיטל שלנו.

אמא חיכתה לי בחוץ.

ר' מנחם שאל אותי איפה אבא שלי ?

עניתי לו שאבא שלי עובד באמריקה, ויצאתי לפגוש את אמא שלי.

אמא נתנה לי לקקן כתום טבעוני. זה לקקן חדש של חברת "הידורי מהדריין" שיש בו גם חתיכות משמש כתומות וסוכר חום.

הלכנו ל"יוסי גרעינים" לקנות לשרי פרס עידוד שהיא לא בוכה לאבא שלנו.

בחרתי לה פרס נורא נחמד במדפים האחוריים של החנות של יוסי.

התכופפתי לקחת את הפרס ושמעתי את ר' מנחם לוחש לחזני השכן שלנו:

"מאיפה יש לו כסף לנסוע לאמריקה?"

חזני ענה לו "הם כנראה בצרות צרורות".

ר' מנחם אמר "אולי מישהו שם חולה, לא עלינו?"

לקחתי את הפרסים של שרי והראיתי לאמא.

אמא אמרה לי שאלה פרסים נחמדים מאוד לאחות קטנה ומתגעגעת ושילמה ליוסי.

כשחזרנו הביתה פגשנו את סילבי שטרן, השכנה שלנו "דלת מול דלת".

היא אמרה לאמא שלי שכבר נמאס לה למסור פרטים על הנסיעה של אבא שלנו.

היא ביקשה מאמא שתפרסם בעיתון את כל הפרטים באופן מסודר.

נמאס לה כבר שכל הרחוב שואל אותה לאן אבא שלנו נסע ומאיפה הוא משלם

את הנסיעה הזאת.

אני לא מבין למה בעיתונים רק מפרסמים אירוסין ולא מוסרים לאנשים שם את

כל פרטים,

הלא בשביל מה יש עיתון?

מוישי חולה בשפעת

בלילה הרגשתי רע מאוד.
כאב לי הראש והיתה לי בחילה איומה.
לא רציתי להעיר את אמא, אבל עשיתי קולות קטנים כאלה בגרון.
ידעתי שאולי היא תקום.
אמא באמת קמה ובאה לראות מה שלומי.
גם עטרה התעוררה.
סבא זלמן גם התעורר ובא לראות אותי.
סבא אמר שיש לי אנגינה.
אמא צלצלה למוקד שלנו, "ישועות לילות".
מר הורוביץ לא היה במשרד ומר קלפטנר היה בשטח.
הסתכלתי בחלון לראות את השטח שלנו ולא ראיתי אף אחד.
במוקד אמרו לה לתת לי אקמול.

אמא החליטה לצלצל למוקד בקופה שלנו, "מתאחדים ומרפאים".
היא ביקשה להזמין רופא ילדים.
סבא הביא לי תה ועטרה שמה לי סוכר ובחשה.
פתאום שמענו חריקת בלמים וטריקת דלת.
הסתכלתי בחלון וראיתי איש גבוה עם תיק. הוא נראה כמו גנב.
אמרתי לאמא שעוד מעט יפרצו לנו כי בא גנב לבניין.
שמענו דפיקה בדלת ואיש גבוה עם תיק גדול חום ומעיל שחור נכנס לבית שלנו.
הוא שאל אם הזמנו רופא ילדים.
אמא קצת גמגמה ואמרה לו שכן.
היא ביקשה שיכנס לחדר מימין.
הוא שאל את אמא כמה שאלות, ואחר כך שאל אותי אם אני מסכים שיבדקו אותי.
צחקתי כי אף פעם לא שאלו אותי שאלה כזאת.

האיש אמר לי שקוראים לו רון, והוא רופא ילדים.
הוא הסביר לי למה הוא צריך לבדוק אותי ומה הוא בעצם בודק.
אמא התחילה להתהלך בעצבנות בחדר.
לרון היה קוקו ארוך עם גומיה.
הוא דיבר איתי לאט ובסבלנות.

אמא הביאה לו כוס תה.
היא התחילה לעשות לי את הסימנים האלה שהיא עושה תמיד כשהיא רוצה שאני
לא אדבר הרבה עם מי "שלא מתאים לנו".

רון שאל אותי אם אני עושה פעילות גופנית.
שאלתי אותו מה זה פעילות גופנית.
רון הסביר לי שזה פעילות מיוחדת בשביל הרבה שרירים בגוף.
הסברתי לרון שהרב צבי לוקח אותנו לחצר ונותן לנו כדור.
הוא מדבר בפלפון, או קורא עיתון.
מי שלא רוצה לא חייב לצאת לחצר.

רון הסביר לי שחשוב שאעשה פעילות גופנית וגם קצת להיות בשמש.

אמא שוב עשתה לי את התנועה שלה עם הסנטר. היא מרימה קצת את הסנטר
וזה סימן שאני צריך לסיים לדבר כבר.
עטרה עברה והסתכלה על רון ומייד חזרה לחדר שלה.
שמעתי אותה קצת צוחקת עם חברה שלה שייניד שבאה לישון אצלנו.

סבא עמד מאחורי אמא וגם עשה לי את אותה תנועה עם הסנטר המורם.
גם הוא רצה כבר שנגמור לשוחח.

אמא שאלה את רון מה יש לי.
רון הסביר לה שיש לי החלשות של המערכת החיסונית שגרמה להתפרצות של
שפעת.
כדאי לתת לי פרות טריים, אגוזי אדמה וגם מולסה.
לא שאלתי מה זה מולסה כי לא רציתי שאמא שוב תכווץ את הפה שלה ותסתכל
קדימה בסנטר מורם.
רון גם אמר שלא כדאי לתת לי אקמולה או שיעולוני, או כאבולי.
כי הכי חשוב לחזק אותי מבפנים.

רון שתה את התה שלו בלי לברך.

סבא לחש לאמא באידיש שאולי כדאי לקחת אותי לרופא "משלנו".
פתאום נשמעה קריאה במכשיר שלו.
רון שאל את אמא, איפה גרה משפחת נישטזורגן.

אמא הסבירה לו שזה בכניסה בפנים, לפני הפחים הגדולים שבצד.

משפחת נישטזורגן היא משפחה מאוד מכובדת.
הם קרובים של הרב'ה מ"פאסטנישט".
והבת שלהם נשואה לנכד של האדמו"ר מקימנישט.
אמא החוירה כשהיא שמעה שהוא צריך להגיע לשם.
היא שאלה אותו אם יש אולי עוד רופאים באזור כי בטח הוא כבר עיף.
רון ענה שהוא לא עיף בכלל.

אמא שאלה אותו כמה מגיע לו.
רון אמר שלא מגיע לו כלום, כי הוא מתנדב יום בשבוע למען ילדים שזקוקים
לרופא בלילה.
רון לקח את התיק שלו ורץ לכיוון היציאה מהבית.
שאלתי אותו אם יש לו ווסט זוהר או מעיל מאיר בלילה?
רון ענה לי שיש לו מעיל אפור ישן עם שני כפתורים שחורים ורץ לטפל בבן של
משפחת נישטזורגן.

למוישי כואב הראש

אתמול חזרתי מגן גולדי קצת עייף.
הרגשתי לא טוב ובעיקר לא רציתי לאכול את הפתיתים שאמא הכינה ואת
הקינוח שאחרי.
יש לנו סידור כזה בבית, שאם אני גומר את הפתיתים ואת קציצת הטבעול, אני
ושושי ומינדי וברוךק'ה מקבלים חבילת בפלה.
אני מאוד אוהב בפלה.
ברוךק'ה רק מפזר את זה על הריצפה ומלקק את המתוק, אבל אני אוהב לנגוס
מסביב את כל הבפלה, ולהשאיר לי עיגול מתוק.
לא יכולתי לאכול אתמול, וגם לא רציתי לקבל בפלה.
שושי רבה עם אחותי כי הם רצו לקחת לי את הבפלה, אבל אמא אמרה שכדאי לי
לשמור כדי לחלק לברוךק'ה פרסים אם הוא יהיה ילד טוב.
ככה האחים שלי לומדים לשמור על השקט בבית, כשנותנים להם פרסים.
חשבתי שאולי אפשר לתת לנו דברים אחרים, לא רק פרסים כל היום, אבל אמא
שמעה הרצאה של הגב' נ. יושר ושם המליצו לה לעשות לנו טבלה כזו של
מידבקות. אמרו שם שככה אפשר לחנך אותנו.
כי זה גורם לנו לרצות לקבל בפלות או פרסים.
אני לא רוצה למלא את הטבלה הזאת כי תמיד מאירקה גומר אותה ראשון אז זה
לא שווה בכלל.
בשביל מה לי להתאמץ.
אולי צריך לשאול שוב את המרצה אולי יש לה גם שיטה בשבילי.
אני מוישי שלא מצליח לגמור את הטבלה.
הרגשתי כל כך רע שאמא הרשתה לי אפילו לפתוח את המיטה שלי ולשכב עליה.
אמא שלנו לא מרשה סתם ככה לשכב על המיטה אם לא חולים.
כי אז כולם ירצו לשכב במיטה והיא אומרת שזה גורם לפינוק.
דודה שרה בכלל לא אוהבת שהמיטות שלנו פתוחות סתם והיא תמיד נוזפת
באמא שתסדר את החדר,
"אם מישהו יכנס".
היא אוהבת תמיד לסדר את הבית כשהיא באה לבקר, אם מישהו יכנס.
כולם תמיד נכנסים אז אני לא מבין למה היא כל הזמן מחכה שמישהו יכנס.
הירשו לי לשכב במיטה שלי ככה.
מדדו לי חום ואמא נורא נבהלה.
היה לי שלושים ותשע חום.

כאב לי נורא הראש ועטרה עשתה לי תה.
לא יכולתי לשתות.

אמא אמרה שאם לא יהיה שיפור אצלי היא תיקח אותי לרופא שלנו.
אנחנו לא יוצאים מהשכונה שלנו "רמת מאמינים".
יש לנו כאן הכל.

אמא אומרת שאין צורך לצאת לראות דברים לא צנועים.
רק לפעמים כשצריך בד מיוחד לחליפות או נעלים אורטופדיות לסבא, אז אנחנו
נוסעים במונית כי אבא ואמא לא אוהבים לנסוע באוטובוס וגם לייזר לא נוסע
ככה.

אולי הוא יראה חילונים לא טובים שעושים שטויות ולוקחים סמים.
אני לא יודע מה זה סמים אבל אולי פתאום הם יראו בדרך חילונית לוקח סמים.
ככה אני שמעתי שאומרים.
אז אנחנו כל הזמן נוסעים במוניות וגם לייזר שלנו לא קונה נעליים. כי בשביל
נעליים לא מסתכנים בראיה.
אני לא יודע מה זה להסתכן בראיה, אבל אולי משהו קורה לראיה של מי שקונה
נעליים בעיר.

בגלל זה אני מפחד נורא לקנות נעלים ככה בעיר.
אני סומך על הטעם של אמא.
רק שלא תקנה לי נעלים עם אבזם.

בקיצור, בערב עלה לי החום.
מאוד מאוד.
הרגשתי רע.

אמא ואבא החליטו לקחת אותי לבית חולים.
הם הזמינו מונית ואבא לקח אותי לבית החולים.
הנהג שהיה לנו במונית הפחיד אותי נורא.
הוא היה לא דתי וגם היה לו שפם כזה.
חשבתי שהוא ערבי אבל הוא שם לנו שירים מערוץ הקודש.
וגם היה לו ספר תהילים על הזכוכית מאחורה.
אני לא מבין עד עכשיו מה זה היה.
אולי זה היה ערבי שהתחפש ליהודי.
אבל לא היתה לו כיפה.
ככה בלי כיפה, הוא שמע ערוץ קודש.
הגענו לבית חולים.
אבא החזיק אותי עד שניגשה אחות ושאלה את אבא מה קורה עם הילד.

אבא ענה לה והתחיל להסביר לה מה קורה לי.
זאת היתה אחות בלי פאה.
היא אמרה לו לא לדאוג ולהשכיב אותי על המיטה.
אחר כך אמא באה עם הטפסים וישבה לידי.

הגיע איש בבגדים ירוקים. זה היה בעצם חייל. הוא לבש על הבגדים של הצבא
שלו מעיל של רופאים.
הוא ישב על ידי על המיטה שלי ושאל המון שאלות.
הוא גם סיפר לי בדיחה של דוד החקיין.
על האיש עם החנות.. נו. . איך זה. . טוב שכחתי עכשיו.
ואחר כך דיבר עם אמא שלי.
אני לא הבנתי. הוא הרי חייל, אז איך הוא יכול להיות גם רופא.
וגם חיילים בצבא מחללים שבת, וגם הבחורים שלנו לא רוצים להתקלקל שם כמו
שאבא אומר לנו.
אז לא הבנתי כלום.
הוא היה חיל ממש טוב.
דיבר איתי כל כך יפה ואפילו שאל אותי על הגננת שלי גולדי.
אחר כך הוא הסביר לאבא מה יש לי ושכדאי להשאיר אותי לילה לביקורת.
שאלתי את אמא איך הוא גם חייל וגם רופא.
וגם הוא בטח מקולקל כי הוא בצבא.
אמא נאנחה ואמרה לי "נישט יצט". זה אומר לא לדבר על זה עכשיו.
אחר כך שלחו אותי לעשות צילום.
לא צילום כזה של חתונות, צילום של ריאות.
עם מכונה כזו ענקית.
כשחזרתי, הרופא חייל הזה שקוראים לו דר' עוז, אמר לאמא שהכל בסדר איתי.
אבא לחש לאמא שאולי יקראו לדר' שניידר שהוא קרוב משפחה של פייגי
מהאיטליז, והוא גם חרדי וגם רופא בבית החולים.
דר' עוז אמר שאין צורך כי דר' שניידר הוא רופא גסטרולוג והוא לא מבין בצילומי
ריאות.
דר עוז אמר את זה וחיך.
"אני מבין שאתם רוצים עוד חוות דעת", הוא אמר לאמא שלי ולאבא שלי.
דר' עוז אמר לאמא שהוא מומחה לבעיות ריאות, ואפילו הוא חוזר עכשיו
מהבסיס בדרום כי שם נפגעו שני חיילים משאיפת אבק שרפה בעת מרדף.
לא הבנתי כלום.
מה זה שאיפת אבק שרפה ומה זה כל זה.

ולמה הם נמצאים עכשיו בעזה.
הוא סיפר שהוא מטפל שם בחיילים שיש להם בעיות מיוחדות בריאות, וממש עכשיו הוא לא חזר לבית שלו כי לא היה לו זמן.
הוא ישר בא לתורנות שלו בבית החולים.
ד"ר עוז ביקש מאבא שלי לחכות כדי להסביר לו בצילום ממש שהכל בסדר איתי.
הוא אמר לאמא שבגלל שיש לי עדיין חום נורא גבוה לא כדאי לקחת אותי הביתה וכדאי להשאיר אותי לביקורת כאן עד מחר.
הוא אמר שהוא יהיה תורן כל הלילה והם יכולים ללכת כי בטח יש משפחה גדולה בבית.
הוא חיך ואמר שהוא ישמור עלי נורא טוב.
אבא הסתובב לאמא ואמא הסתכלה על אבא הם אמרו שאין צורך.
הם יקחו אותי הביתה.
בדרך במונית אמא שאלה את אבא בשקט: פרבוס גנעמן דאס קינד אהיים? נדמה לי שזה אומר, למה לקחת את הילד הביתה? יש לו חום גבוה מאוד.
ואבא ענה לה בשקט, הוא חשב שאני לא שומע, כדי שהוא לא יתקלקל שם, אם נשאיר אותו לבד!

ממתקים לשעבס

הלכתי עם עטרה לקנות ממתקים לשעבס.
היה תור עצום בכל-זול.
מלא אנשים עם עגלות עמוסות.
השעה כבר היתה כמעט 1 בצהרים ואני לא הבנתי איך הם יספיקו לקנות הכל
ועוד לבשל את כל הבשר הזה וגם להספיק לשים הכל במקרר.
עמדתי עם עטרה במדפים של הפרות היבשים.
אמא חושבת שלא טוב לתת לי רק ממתקים ולקקנים כתומים, אז עכשיו אני
אוכל לפעמים גם תמרים וגם שקדים.
אני לא אוהב שקדים בכלל, אבל אני אוכל אותם כי אמא מאוד בקשה.
עמדנו בתור של ה-6 מוצרים בלבד ופתאום ראיתי נגשה לתור אישה וביקשה
מהאנשים הכנסת כלה.
על ידה עמדה כנראה הכלה כי היא לא אמרה כלום.
הכלה הסתכלה לי ממש לעיניים, אולי לא ממש, אבל ככה הרגשתי, והאמא שלה
ביקשה מעטרה כסף.
עטרה נתנה לה חצי שקל והיא המשיכה להחזיק את היד כאילו שהיא מבקשת
עוד.
נורא רציתי לתת לה את הממתקים שעטרה קנתה לי לשעבס.
כי אולי הם יכולים לשמור את הממתקים האלה לחתונה.
אחר כך ראיתי שהאמא הולכת בכל הסופר ומבקשת תרומה לתוך היד שלה ממש.
היא ניגשה גם לצביקי גרינבוים שהוא חבר של לייזר מהישיבה.
הבת שלה הלכה אחריה ולא אמרה כלום.
אחר כך היא ביקשה גם מהמוכר שעמד במדפים של הירקות. והוא בכלל לא דתי.
אבל הוא נתן לה משהו ממש לתוך היד.
אם הכלה צריכה להתחתן למה היא לא עובדת בחנות פרחים, כדי שבעל החנות
יתן לה הכנסת כלה בסוף כל חודש ישר לחשבון הבנק ולא לכף היד.
ועוד חשבתי שאולי החתן שלה גם יכול לעבוד באותה חנות פרחים בערב וככה
הוא גם יוכל לקבל הכנסת כלה בסוף החודש לחשבון שלו בבנק.
וגם חשבתי שאולי זה לא כל כך צנוע לכלות ולאמא שלהן ככה להסתובב ולבקש
מאנשים זרים תרומה עם יד מושטת.
ואמא שלי בכלל לא מרשה לי לבקש כלום מזרים.
וגם עטרה אומרת ככה.

מוישי קיבל תעודה

ביום חמישי בלילה היו לי כאבי בטן נוראיים.
פחדתי נורא לקבל את התעודה שלי.
המורה אמר לנו שמי שלא הצליח במבחן הפומבי יקבל ציון אחד פחות בתעודה בתורה.
אני לא כל כך אוהב את המבחן הפומבי.
תמיד יש לי כאבי בטן ואמא שלי אומרת שזה בגלל שאני מתרגש.
קצת קשה לי לשבת לפני כל ההורים. אני מתבייש נורא מאבא של שלוימי כי פעם שברתי לו את המראה באוטו שלו.
גם אבא של דוידי לא כל כך אוהב את אח שלי לייזר בגלל מה שהיה פעם בחצר.
אבא של יחזקאל תמיד מפחיד אותי, כי יש לו משקפיים כאלו גדולות והוא תמיד צוחק כשהוא רואה אותי.
אני קצת מתבייש לשבת בשולחן ולענות על השאלות של המנהל.
במבחן האחרון, המנהל שאל אותי שאלה ולא יכולתי לזכור את התשובה.
הרגשתי שנהיה לי חם בפנים ואבא שלי קצת הוריד את הראש.
המנהל דיבר אלי הרבה פעמים וחזר על השאלה שלו 3 פעמים.
לא יכולתי לצעוק לו שאני שומע מצוייייין!!=
לא היתה לי בכלל בעית שמיעה.
היתה לי בעיה של זיכרון.
לא זכרתי בכמה כסף נקנתה מערת המכפלה.
נורא התביישתי התחלתי לקפל את החולצה שלי ולקמט אל הצוארון שלה,
וחיכיתי שהמנהל כבר יעבור לילד הבא.
עכשיו יכול להיות שהמורה יוריד לי ציון בתעודה.
אני גם קצת מפחד שהציון שלי בכתיב לא כל כך טוב.
אני לא מצליח להסתדר עם ג' ועם ז'.
אני נורא מתבלבל.
לפעמים אני גם טועה בין ט' לת'.
עטרה ניסתה ללמד אותי, ועכשיו מביאים לי מורה מיוחד שיעזור לי בכתב.
יש לו חוברות מיוחדות כאלה.
נורא התרגשתי ביום של התעודות.
חילקו לנו בפלות וגם במבות.
לא יכולתי לאכול מרב התרגשות.

כל הבוקר כאבה לי הבטן.
שמוליק סיפר לי שאבא שלו אמר לו שחסר לו שהוא לא יקבל תעודה טובה.
הוא "יפליק" לו.
אז הצעתי לשמוליק להגיד למורה שאולי לא יחלק לו תעודה.
גם מרדכי סיפר לו שאמא שלו נורא ביקשה ממנו כל היום ללמוד כדי לקבל ציון טוב בתעודה.
הוא אמר שהיא כל הזמן אמרה לו: "זה העתיד שלך", והוא לא הבין איך הוא רק התחיל ללמוד בכתה א' והכבר התעודה שלו היא העתיד שלו. מרדכי גם אמר לי שאם לא תהיה לו תעודה טובה לא יהיה לו שידוך טוב.
בסוף קיבלתי את התעודה.
הסתכלתי בפנים והרגשתי לא טוב.
לא רציתי לבוא הביתה.
קיבלתי בתורה רק... כל כך קשה לי להגיד את זה..
קיבלתי בתורה טוב -
טוב מינוס.
המינוס זה כניראה בגלל שלא ידעתי את השאלה של המנהל.
אני לא יודע מה להגיד לאבא שלי, כי כל פעם שהוא שאל אותי אם אני לומד בכיתה ומקשיב אמרתי לו שאני מקשיב.
לפעמים הקשבתי לעוד דברים.
הקשבתי לחבר שלי יוסי. יש לו תמיד מדבקות כאלה צבעוניות ולפעמים הוא מראה לי בשיעור.
גם הקשבתי קצת לציפורים בחוץ.
אני אוהב להסתכל לפעמים על הבית שממול כי יש שם קן ציפורים בצבע שחור עם חזה ירוק בוהק.

אבא שלי לומד איתי בכל שבת, והוא אומר שאני ילד נהדר.
אבא שלי גם אמר לי שאני יודע תורה נהדר.
אבל עכשיו אני יודע שאני בעצם טוב מינוס. מה זה מינוס?

מוישי שורף פאות

דודיק לונגהאר קרא לי אתמול בערב לבוא למדורה.
"איזו מדורה?" שאלתי אותו.

ל"ג בעומר כבר עבר מזמן.
דודיק הסביר לי שעוד מעט עושים מדורה ליד הדואר במגרש בשביל לשרוף את הפאות של כל האמהות.

אמרתי לדודיק שאמא שלי לא הולכת עם פאה, אבל דודיק אמר לי שכולם יהיו במגרש כדי לשרוף את העבודה הזרה.
שאלתי את אמא שלי אם אני יכול לצאת ויצאתי למגרש.

כשיצאתי מהבית ראיתי כתובות על הקיר "את הפאות שרופנה - ובשמים מצוות צבורנה".

אמא של דודיק החליפה את הפאה הצהובה שלה למטפחת צהובה.
לדודיק יש שער שחור וגם לאחים ולאחיות שלו יש שער שחור וגם לאבא שלהם יש שער שחור. לכולם גם יש תלתלים, ורק אמא של דודיק שונה מהם ויש לה שער צהוב וחלק.

גם אמא של פרומי, מהבית-מרקחת, לקחה את הפאה שלה והביאה אותה למדורה. כל השכונה יצאה לרחוב, וגם סגרו את החנויות אחרי הצהרים כדי להודיע לכל האמהות להביא את הפאות למדורה. על הקירות של הבתים ראיתי פרסומות של חנויות לפאות "סינטטיות".

עטרה הסבירה לי שזה אומר שזה פאות משער לא טבעי. אף פעם לא ידעתי שאמהות הולכות עם שער של אמהות אחרות.

אם הייתי צריך ללבוש שער של אמהות מהודו הייתי בטח מתעלף.
או למשל אם עטרה תתחתן ותלבש שער של אמהות מהפיליפינים, אני בחיים לא אתן לה נשיקה.

כל השכונה היתה בחוץ.
במכולת של "אברום ובניו" ראיתי פרסומת של "גלינה-הפאה הכשרינה".
הם כתבו שם שהם מספקים תוך 24 שעות פאות משער סיליקון, שנראה כמו טבעי.

על יד החנות פרחים של "צדיקה ובנותיה", תלו קרטון בצבע צהוב שעליו היה כתוב: "פינה פאות-שער לא טבעי ונאות", וגם "מהיום למחר פאות במחיר מובחר".

גם חילקו ברחוב פתקים עם פירסומת: "ציפי הפאנית - איתך כמו תמיד. תבנה לך יופי של ראש - עם פאה משער קדוש".

ראיתי הרבה אמהות שהולכות לכיוון המדורה ואמא אחת אמרה להן שהן עושות פיקוח נפש ממש ברגע זה. אבא אחד עמד וקרא בקול חזק: "נשים קדושות, נשים טהורות, זה הזמן לזכות במצוות".

המדורה דלקה ואני חשבתי איזו עוד עבודה זרה אפשר להכניס למדורה. המורה אמר לנו שגם מי שכועס זה כאילו שהוא עובד עבודה זרה. אבל לא יכולתי לזרוק את הכעס שלי על יוני החבר שלי למדורה. כבר נהיה מאוחר והלכתי לבדי הביתה.

בדרך עצרתי בקיוסק של "ציוני ומשפחתו". ראיתי שם עיתון. אמא שלי לא מרשה לי להסתכל בעיתונים אבל, ממש לא יכולתי. ראיתי שכתוב שם שחיילים נהרגו בעזה. וחיילים אחרים מחפשים את הגופות שלהם.

נורא פחדתי מהתמונות.

אני לא יודע איפה זה עזה.

רצתי הביתה, סיפרתי לאמא שקראתי את העיתון וביקשתי מאמא שלא תכעס עלי.

שאלתי את אמא איפה זה עזה ואם זה רחוק מכאן.

אמא ענתה שזה מאוד רחוק מכאן.

ממש רחוק.

חשבתי לעצמי שהם בטח עושים קידוש השם גדול שהם מחפשים את הגופות של החברים שלהם. אולי כמעט כמו האימהות שמסכימות לא ללבוש שער צהוב של נשים זרות.

מוישי ושחרור ירושלים

דודה שולמית ודוד צדוק תמיד באים אלינו לירושלים בסוף חודש אייר. אמא ואבא תמיד מחכים להם בכניסה לבית ועטרה מכינה להם סביח. תמיד כשהם מגיעים דודה שולמית שואלת "איפה מוישי שלי?" ונותנת לי שלוש נשיקות במצח. אוף, אני לא כל כך אוהב את זה.

עטרה למדה להכין סביח מהחברה שלה שגרה בשכונת "ציון תיפדה". עטרה אוהבת מאוד את חברה שלה דגנית הר עציין, והן מבלות לאחרונה הרבה ביחד. פעם אפילו שמעתי שדגנית מספרת לעטרה שאח שלה התחתן עם אישה שיש לה גם צליעה קלה ברגל והם מאוד מאושרים.

עטרה הכינה סביח לדודה שולמית ודוד צדוק וחיכתה להם בכניסה לבניין.

אבא ואמא גם הצטרפו, ומאוד שמחנו לשמוע שהם בדרך אלינו. תמיד כשהם מגיעים אלינו אמא נורא מתרגשת ובוכה. גם אבא לוקח את דוד צדוק ומחבק אותו וביחד כולנו נכנסים הביתה.

אני מתבייש קצת לספר לכם, אבל אני מאוד אוהב כשהם באים אלינו. אנחנו מקבלים מהם הרבה הפתעות.

דודה שולמית תמיד מחלקת לנו מדבקות צבעוניות זוהרות, ובונבונים, והיא גם מביאה מטוסים לבניה.

דודה שולמית מאוד אוהבת לראות איך שאנחנו בונים מטוסים ומטיסים אותם בלובי של הבניין שלנו.

יש לה מנהג מוזר קצת לדודה שולמית, היא מבקשת ממני לתת לה לקחת את המטוס שבניתי לבית שלה וגם מבקשת שאצייר עליו משהו ואכתוב את השם שלי.

זה משמח אותי מאוד ואני משתדל לבנות תמיד את המטוס בדיוק כפי שמצוייר כדי שדודה שולמית תוכל לקחת את המטוסים לבית שלה.

היא אומרת שיש לה כבר המון מטוסים בבית.

דוד צדוק גם אוהב אותי מאוד ותמיד לוקח אותי על הכתפיים ומחבק אותי חזק. אני מרגיש כאילו שהם נותנים לי יחס מיוחד.

אכלנו את הסביח ואמא גם הגישה להם פרות טריים, וגם אגוזים ושקדים.
דודה שולמית תמיד בוכה מהתרגשות כשהיא באה אלינו.
ככה אמא אמרה לי.

אמא ודודה שולמית גם מדליקות נר זיכרון ביחד וגם שמות צדקה.
דודה שולמית היא לא כל כך דתיה.

דוד צדוק הולך עם כיפה תמיד כשהוא מגיע אלינו, אבל הם לא כל כך דתיים.
דודה שולמית אוהבת מאוד את אמא שלי וכשאמא מדליקה איתה נר זיכרון היא
מאוד מתרגשת.
אני חושב שאמא מלמדת את דודה שולמית שחשוב להדליק נר לרבי שמעון בר
יוחאי.

פתאום חשבתי שאם אמא מדליקה עם דודה שולמית נר לרבי שמעון, אז למה הם
לא באים אלינו בל"ג בעומר?
דוקא יש לנו מדורה ענקית בל"ג בעומר, ודוביד, אבא של לייבל'ה, יודע לטפל בה
מצויין.

לא יכולתי להבין למה אמא ודודה שולמית יושבות במטבח וקצת בוכות, אחרי
שהדליקו את הנר לרבי שמעון.

רצתי לעטרה ושאלתי אותה את השאלה הזו.
עטרה קצת נהייתה אדומה בפנים.

היא תמיד נהייתה אדומה בפנים כשהיא לא רוצה להגיד משהו.
ביקשתי ממנה: "בבקשה, בבקשה, תספרי לי למה דודה ודוד לא באים בל"ג בעומר
אלינו והם מדליקים נר לרבי שמעון רק עכשיו, ולמה אמא ודודה בוכות במטבח?"

עטרה נהייתה רצינית כזאת, ואמרה לי: "דודה שולמית ודוד צדוק הם בכלל לא
דודים אמיתיים שלנו".
"מה???" שאלתי בצעקה.

"כן, כן, תקשיב מוישי ותדבר בשקט. זה ממש סוד גדול".
"אז למה הם באים אלינו בכלל, אם הם לא דודים שלנו?" שאלתי.
"הם באים אלינו כי הם חברים שלנו", אמרה לי עטרה.
"אמא פגשה פעם את דודה שולמית בבית חולים כשעשו לה את הניתוח בברך.
לפני שנולדת בכלל, לאמא היו בעיות בברך ועשו לה ניתוח".
"ליד המיטה שלה שכבה שולמית שגם לה עשו ניתוח במרפק של היד".
"דודה שולמית כל הזמן בכתה בלילות".

"אמא שאלה את דודה שולמית למה היא בוכה, ואולי היא יכולה לעזור לה במשהו".

"דודה שולמית בכתה מאוד וסיפרה לאמא, שהבן שלה שקראו לו משה, נהרג במלחמה לשחרור ירושלים".

"הוא היה הבן היחיד שלה ושל דוד צדוק".

"הוא היה חייל גיבור שפרץ בכח עם קבוצת חיילים אל תוך הכותל המערבי לפני המון שנים".

"באמת???" שאלתי את עטרה.

"כן, כן. באמת. היא ענתה. "פעם לפני המון שנים לא יכולנו להתפלל בכותל ולא יכולנו להיכנס לרובע". היא אמרה לי, "בכלל חצי ירושלים לא היתה בידנו, אלא של הירדנים הערבים".

"באמת???" נדהמת.

"כן, באמת".

"ואז", המשיכה עטרה, "אמא סיפרה לדודה שולמית, שיש לה בן שקוראים לו מוישי והיא מזמינה את דודה שולמית ואת בעלה אלינו ביום הזיכרון של הבן שלהם משה".

"מאז בכל שנה בכ"ח באייר, הם מגיעים אלינו לערוך למשה אזכרה קטנה. בצהרים אמא עולה איתה להר הרצל, שם קבורים החיילים שמתו במלחמה".

התחלתי לבכות.

עטרה חיבקה אותי.

בפעם הבאה כשדודה שולמית תבוא אלינו שוב אני אחבק אותה חזק.

מבטיח.

מוישי ועטרה מתפעלים נורא....

בימים האחרונים ממש חם אצלנו בשיכון המאמינים. אין לנו הרבה משחקים בגן השעשועים כי העיריה לא מספסדת לנו עוד סולמות לטיפוס וגם ספסלים.

עטרה אמרה לי שלספסד זה לתת כסף נוסף בשביל לעשות כל מיני דברים. וגם היא הסבירה לי שלפעמים כל מיני אנשים תורמים כסף בשביל לעשות דברים לאנשים.

עטרה לקחה אותי לחברה שלה שלומית לבבי. החברה שלה גרה בשכונת "החסידים החדשים" ויש לה אח שקוראים לו דודיק.

הוא בגילי ויש לו קורקינט רב קולי.

זה קורקינט שיש לו הכשר כי הוא מופעל רק ביום חול ואי אפשר להפעיל לו את הקול בשבת. גם יש לו צפצפה חשמלית שמחליפה קולות על פי המהירות. כבר מזמן רציתי לבוא לדודיק ועטרה החליטה לקחת אותי לשם.

משפחת לבבי היא משפחה של בעלי תשובה.

הם מאוד צדיקים ועטרה אומרת ששלומית ממש מקפידה.

היא כותבת כל מיני סיפורים בעיתון של השכונה שלהם, וגם עובדת במחשב

שלה, ומדפיסה בשעות הערב מכתבים בהתנדבות לאיזה מכון.

כשבאתי לדודיק, אמא שלו שאלה אם כבר ברכתי היום ברכת המזון וביקשה ממני ליטול ידיים ולברך על הכריך.

זה היה כריך ענק עם גבינה צהובה וזיתים שחורים. אני נורא אוהב זיתים שחורים.

אבא שלהם שאל אותי אם התפללתי כבר מנחה ואמרתי שלא.

עוד לא הספקתי לשחק בקורקינט והלכתי להתפלל מנחה עם אבא שלהם ועם דודיק.

כשחזרנו שלומית רצתה להראות לי מה היא כתבה במחשב שלהם.

היא אמרה שהיא כתבה משהו שנורא ימצא חן בעיני.

הלכתי רק להסתכל בקורקינט הרב קולי שלהם ומיד חזרתי למחשב של שלומית.

היא הוציאה לי דף מהמחשב שלהם וראיתי שכתוב שם סיפור על ילד שקוראים לו מנשה והוא מאוד צדיק.

שלומית ביקשה שאקרא את זה בקול כדי שכולנו נוכל ללמוד.

לא רציתי בכלל לקרוא כי חיכיתי כבר לקורקינט.

אבל שלומית הבטיחה לי לקקן כחול.
אף פעם לא טעמתי לקקן כחול. וקצת רציתי לטעום בכל זאת.
קראתי בקול את הסיפור וראיתי שמנשה שבסיפור מאוד דומה לי.
הרגשתי ששלומית מאוד שמחה ואפילו צוחקת.
אני קצת התביישתי כי אני לא אוהב שכותבים עלי סיפורים.
היה כתוב שם שאני לפעמים שובב ולפעמים קצת מפחד מחושך.
ואז נזכרתי שכתבו את זה בכלל על מנשה.
אז נרגעתי.
סיימתי לקרוא את הסיפור והלכתי לקורקינט של דודיק.
עליתי עליו ונסעתי בסלון.
הקורקינט השמיע רעש.
הרגשתי שאני מאוד שמח.
ואז שלומית קראה לי שוב לחדר שלה וביקשה ממני לקחת את הסיפור הזה
ולהראות לעוד חברים שלי.
היא נתנה לי לקקן כחול... ואני לא רציתי לקחת.
ויתרתי על הלקקן.
אני לא רוצה להעביר לחברים שלי שום סיפור על מנשה שהוא בעצם מוישי.
לא אוהב שמשכפלים אותי. וקוראים לזה בשם אחר.
אני מוישי וזהו.

מוישי עובר ניתוח!

כל היום אמא שלי מתפללת לשם שהניתוח שלי יצליח.
אבא שלי כבר קנה 2 עליות, ודוד שאול תרם פרוכת לבית הכנסת.
עטרה הסבירה לי שצריך להפוך לי את העדשה בעין, וגם לנסות ולהדביק את
הרשתית למקום שלה.
אני לא כל כך מבין בזה, אבל רק חזרתי מהת"ת בשבוע שעבר ואמרתי לאמא שלי
שיש לי נקודות שחורות בעין שמאל.
אמא הלכה איתי לרופא והוא שלח אותנו מייד לבית חולים.

בבית חולים בדק אותנו רופא עיניים ואמר לאמא שלי שאני צריך ניתוח דחוף.
הוא אמר לאמא שלא כדאי לנו לעשות את הניתוח הזה בבית חולים רגיל כי זה
ניתוח מאוד מסובך אצל ילדים.
אמא שאלה לאן הולכים והוא הציע לה לעשות את זה אצל איזה פרופסור בתל-
אביב.

צלצלנו לאבא ואבא הציע שנישאל את הרב שלנו.
בערב נסענו לרב שלנו.

הוא אמר שאנחנו צריכים לקחת רופא טוב ולעשות את הניתוח מהר.
אמא שלי התחילה לאסוף כסף לניתוח.

היא צלצלה לדודה חיה וביקשה ממנה הלוואה.
דודה חיה אמרה שהיא כבר מחוייבת להרבה גמ"חים והיא תוכל לתת רק אלף
שקלים.

אבא צלצל לבן דוד שלו שמואל.

שמואל מחזיק בית אוכל למבוגרים. הוא הסביר לאבא שיש לו קשיי נזילות.

אם יש לו קשיי נזילות למה הוא לא מזמין אינסטלטור?

שמואל הבטיח לשלוח לנו ארוחות הביתה במשך חודש.

אמא שלי התרגזה קצת, היא לא צעקה אבל ראיתי שהמצח שלה נהיה אדום.

היא אמרה לאבא שלא צריך ארוחות.

אבא אמר לו תודה וסגר את הטלפון.

אבא צלצל בערב למנהל הקודם שלו במשחטה.

הוא הבטיח לגייס לאבא 3000 שקלים.

וגם ברך אותנו מאוד.

אחר כך אמא צלצלה לדודה שולמית.

היא אמרה שהבן שלה מתחתן עוד שבועיים ולא נישאר להם בכלל כסף.

אמא אמרה שלא נורא, ואיחלה לה מזל טוב. היא החזיקה את הראש שלה בין הידיים, וראיתי שהיא מכווצת את המצח שלה.
 אמא מכווצת את המצח רק כשהיא ממש מודאגת.
 שאלתי את אמא למה הניתוח כל כך חשוב.
 אמא אמרה לי שזה כדי להציל לי את העין.
 עטרה צלצלה לבת-דודה שלנו שגרה במונסי.
 היא הבטיחה לשלוח לנו 500 דולר במהירות כי הבן שלה קנה דירה וקצת קשה להם עכשיו לתת כסף מזומן.
 היא יכולה לתת לנו צ'קים לשנתיים.
 ראיתי שאמא שלי קצת רוצה לבכות אבל היא התגברה על זה.
 בלילה אבא שלי שתה תה עם חלב ואמר לאמא: "את יודעת. פעם התקנתי מזוזה אצל איזו משפחה שגרה קרוב לעבודה הקודמת שלי. הם הגיעו למפעל וביקשו מישהו שיתקין להם מזוזה. התקנתי להם והם נורא שמחו".
 "ברכו אותי מאוד".
 "הם אמרו לי שאם אי פעם אהיה בצרה שאפנה אליהם".
 "אולי אתקשר אליהם, אמא, מה את אומרת?"
 אמא לא הגיבה.
 אחר כך היא אמרה שזה מבייש אותה.
 אבא ניגש לטלפון.
 עשיתי את עצמי ישן ושמעתי את השיחה.
 "הלו, משפחת גזית?"
 "מדבר שמואלביץ', פעם התקנתי לכם מזוזה".
 "כן, חה, חה. נכון".
 "ומה שלומכם?"
 "כן".
 "יש לי איזו בעיה קטנה עם הילד, ואני זקוק להלוואה קטנה".
 "מה, באמת?"
 "אין לכם בעיה של נזילות?"
 "אה, הילד שלי צריך ניתוח עיניים דחוף." "
 "הו, באמת, אני לא מאמין".
 "הודו לשם כי טוב".
 "תודה... תודה לכם..."
 "השם ישלם לכם כגמולכם".

ביום חמישי בערב נכנסתי לחדר הניתוח.

הרופא חיכה לי, ולחץ לי את היד.
"אז אתה מוישי", הוא צחק.
"רגע, אתה מוישי הבן של שמואלביץ' משיכון המאמינים?"
"כן זה אני".
"אבא שלך פעם התקין מזוזה בחדר שלי".
"לך לישון ילד, לך לישון". הוא אמר, והעיניים שלו קצת בכו.

מוישי מחלק הזמנות

שיוו, כמה חם לנו כאן בשכונת המאמינים.
השמש כל כך חזקה שאמא ממש לא מרשה לי לצאת ככה לגינה.
גם בגינה שלנו אין בכלל שום צל.
ואבא כבר ביקש מהמועצה שימתחו לנו בד מעל המשחקים כדי שנוכל לשחק בלי להישרף.

אבל הם אמרו שאין להם תקציב לצלונים עבור הגינות.
דוביד תמיד צוחק עלי כשאני ניכנס לשטיבל למנחה עם כובע מצחיה.
אבל אמא שלי לא מסכימה שאלך בלי כובע מצחיה.

רציתי לספר לכם ששרוליק שלנו כבר נהיה בר מצווה.
בעוד חודש הוא עולה לתורה.
ועטרה הכינה לו הזמנות יפות לעליה לתורה.
היא הכינה במחשב שלה ציור של ילד מניח תפילין על רקע הכותל וגם כתבה את השם של שרוליק בגדול.
עטרה הציעה ששרי ואני נלך ביחד לחלק את ההזמנות למשפחה ולשכנים בשכונת המאמינים.

אמא נתנה לשרי ולי איגלו קרח אדום ובקבוק מים, ויצאנו לדרך.
לשרי היה תיק כתום ובתוכו עטרה שמה לנו את ההזמנות.

הגענו למשפחת צוקרפרוינד.
אבא שלהם הוא המו"צ שלנו ואמא שלהם מדריכה בקורסים.
גב' צוקרפרוינד פתחה את הדלת, ומאוד שמחה לקראתנו.
אמרתי לה שיש לנו הזמנה לבר מצווה של שרוליק.
היא לקחה את ההזמנה, ופתאום היא היתה כזאת רצינית.
"אוי, ממש חבל", היא אמרה.
"למה?" שאלתי בבהלה.
"כי בדיוק אז, אנחנו נוסעים לשוויץ לנופש".
"אוי", אמרתי, והכנסתי את ההזמנה לתיק הכתום.

משם המשכנו למשפחת טרומבונשטימע.
הרב טרומבונשטימע הוא דיין בבית דין צדק של העדה הניצחית.
אמא שלי אומרת שהוא ממש צדיק.

דפקתי בחשש בדלת החומה שלהם והבת שלהם הנשואה פתחה את הדלת.
"שלום מוישי", היא אמרה לי, "מה שלומך".
"בסדר", עניתי, "באתי להזמין אתכם לבר מצווה של שרוליק".
"הנה ההזמנה שאמא שלחה".

היא פתחה את ההזמנה וצעקה לאמא שלה: "אמא מתי כולנו נוסעים למלון ברומניה?"

אמא שלהם אמרה שהם נוסעים בעוד חודש.

ואז הבת הנשואה שלהם אמרה שזה יוצא בדיוק בזמן שהם יהיו ברומניה.
"לא נורא", אמרתי.

המשכנו הלאה לרחוב "מעלה המתעלים".

שם גר דוד שלי אהרל'ה בלוי.

אהרל'ה בלוי הוא חסיד מקפיד מאוד.

אמא אומרת שאפילו אברהם אבינו יכול היה לאכול אצלו בלי חשש.

צלצלתי בדלת הירוקה שלהם ודוד אהרל'ה פתח לי את הדלת.

"שלום מוישי, חמוד, ושרי! מה נשמע?"

"אמא מזמינה אתכם לבר מצווה של שרוליק שלנו", אמרתי לדוד אהרל'ה בשמחה.

"מתי הבר מצווה?" שאל דוד אהרל'ה.

"בעוד חודש".

דוד אהרל'ה נהיה עצוב. "אה", הוא אמר, "בעוד חודש אנחנו בדיוק נוסעים לבאדן באדן".

"אוי, חבל לי מאוד, מוישי".

"אבל אולי אביא לכם מתנות נחמדות, אה? מה אתה אומר מוישי?"

לא אמרתי כלום.

קצת אפילו הייתי עצוב.

אהרל'ה אמר שאולי כדאי שניכנס ונשתה פטל טעים.

חסידה, אשתו של אהרל'ה נתנה לנו כוס פטל ועוגיה, ואהרל'ה אמר שבגלל שכל

כך חם הוא יקפיץ אותנו הביתה באוטו שלו.

נכנסנו לאוטו שלו ואהרל'ה אמר שנזיז את כל הספרים למדף שעל יד החלון האחורי.

התישבנו ושרי סגרה את התיק הכתום עם ההזמנות.

לקחתי את הספרים ושמתי על מדף שעל יד החלון האחורי.

בדרך אהרל'ה עצר לפתע במהירות, כי חתולה חצתה את הכביש.

ארהלה, צעק לנו שנחזיק חזק, כי כל הדברים יפלו לנו על הראש מאחור.

הוא צדק.

באמת נפלה עלי חוברת ירוקה בכריכה קשה שכתוב עליה.
"עזיבת הארץ אסורה".

מוישי מפנה שלג...

תמיד כשאומרים ברדיו של החילונים, שצריך לרדת שלג, אני נורא שמח. כי אני יודע שכווולם יהיו בבית וגם סבא יבוא לישון אצלנו, וגם נוכל ללכת למשפחת הופמן ולראות בוידאו שלהם חתונות.

כל הלילה ירד שלג.

לא שמעתי כלום.

רק עטרה הסתובבה בלילה (קשה לה לישון כי היא חושבת על השידוך שאין לה) ובדקה שהכל סגור, ואנחנו מכוסים.

בבוקר קמתי וראיתי שהגגון של המכולת של שפיצר נפל. הוא נפל ושבר גם את הגדר של האיטליז של חמו.

אמא ואבא ירדו לרחוב ולא יכלו לצאת כי היו ערימות שלג גדולות מאוד. הם צלצלו למכבי האש. מכבי האש באו לרחוב שלנו, בגבעת המאמינים ומייד התחילו להרים את הגג של שפיצר.

הם היו חילונים, וגם באוטו שלהם היה עיתון של חילונים. כן ראיתי. הם עבדו קשה מאוד ואפילו ריתכו מחדש את הגגון שלא יפריע.

אבא רצה להביא לנו עוף לשבת, אבל האיטליז של חמו היה סגור בגלל הדלת שנשברה מהגגון.

צלצלנו לעירייה, מהעירייה אמרו לנו שאם לא יפתחו החנויות, אז תעבור בשכונה ניידת של אספקת אוכל.

לסבא שלנו כאב הגב והיה צריך להביא אותו לבדיקה. לא יכולנו לקחת מונית, אתם יודעים שאנחנו לא מגיעים לעיר ככה. רק במונית.

כשהלכנו לחפש מונית בשלג עבר על ידינו אוטו ירוק של חיילים.

הם אמרו שלא כדאי לנו לצאת עכשיו מהבית כי מסוכן ואפשר להחליק.

אבא אמר להם שצריך לקחת את סבא לבדיקה.

הם דיברו באוקיטוקי שלהם והזמינו לנו אמבולנס של צבא, שהיה ממש קרוב אלינו.

הם הציעו לנו לנסוע איתם עד לקופת החולים הקרובה.

אבא שלי לא הסכים.

כשחזרנו בצהרים, ראינו אוטו של משטרה ליד בית הספר של חני. היתה שם פריצה לספריה שלהם וגנבו שם וידיאו של סרטים של רבנים.

היו שם 3 שוטרים וכזה אוטו עם מנורה כחולה.
כשהגענו לכניסה שלנו לבית לא ראינו יותר ערמות שלג.
עטרה אמרה שהגיעו כמה בחורים עם כיפות סרוגות כאלה, וניקו את הכניסות
לבתיים.

הם בחורים שלומדים בישיבה של הציונים, למטה בשכונה מתחתינו.
עטרה קצת צחקה כשהיא סיפרה לנו על זה ונכנסה מהר הביתה.
לא הבנתי למה היא ככה מתביישת פתאום, אני הרי מכיר אותה.

ככה הצלחנו להכנס לבית שלנו בלי להרטב.

בערב היה קר נורא. ממש קפוא.
פתאום הפסיק לנו החשמל. צלצלנו לחברת החשמל.
הם הגיעו אחרי חצי שעה ואיש אחד עם אוזניות עלה לקיר של הבניין שלנו ותיקן
את החשמל.

הוא שאל אותי איך קוראים לי ונתן לי חוט ירוק במתנה.
אבא שלנו אומר שלא צריך להתחבר לחברת החשמל בכלל כי הם מחללים שבת.
אחרי שהוא הלך היה לנו חשמל בחדרים וגם התנור דלק.
בבוקר שוב נערם לנו שלג בכניסה.
אמרתי לאבא שיבקש מהבחורים של הישיבה מהשכונה למטה שיעזרו לנו לנקות.

אבא אמר שלא צריך.
לקחתי את המגב של אמא וגרפתי את השלג לבד.

חשבתי לעצמי שאם ככה נראית מדינה של כופרים, כמו שדוד מנחם אומר, אז
למה לא מגיע כבר המשיח?
הרי הגננת גולדי אמרה, שכל מי שעושה חסד עם חברו בונה עוד אבן בחומה.
ואני ראיתי כל כך הרבה אבנים חדשות בחומה הזו?

מוישי מחזיק ידיים

אתמול כאבה לשרוליק האוזן.
אמא החליטה לקחת אותו לדוקטור שמע-טוב, הרופאה שלנו לאף אוזן גרון.
דוקטור שמע-טוב חזרה בתשובה לפני שנתיים ואמא שלי עוזרת לה ללמוד הלכות.

צלצלנו לדוקטור שמע-טוב ורדית, והיא הזמינה אותנו לשעה 7 בערב.
נסענו במונית עם הוילונות האפורים, כדי שלא נראה מראות אסורים בדרך
והגענו לרחוב שבו גרה הרופאה.
יצאנו החוצה לרחוב וראינו המוני בני אדם עומדים ברחוב ומחזיקים דגלים לבנים
עם פסים כחולים ומגן דוד גדול באמצע.
שאלתי את אמא שלי למה יש כאן כל כך הרבה אנשים.
אמא הסבירה לי שזאת הפגנה של ציונים, ואנחנו לא שייכים לזה.

הסתכלתי לצדדים וראיתי איש גבוה מחזיק תינוקת ויש לו דגל גדול קשור לכובע
שלו, הוא קרא לבת השניה לו: "יעליה, יעליה, בואי לכאן שלא תלכי לאיבוד".
היה שם גם דוד נמוך ג'ינג'י עם עגלה ושלושה בנים עם כובעים כתומים ומימיות,
והוא גם קרא לבן שלו הקטן: "שמעיה, שמעיה, לא להתרחק. אנחנו עומדים על יד
העמוד".

היו שם מלא אנשים עם כובעים כתומים שכתוב עליהם גוש קטיף.
חשבתי לעצמי שבטח מפרסמים ככה יותר טוב את החסה שאנחנו אוכלים.
מושיקו מהירקות תמיד מתלונן שנשאר לו הרבה גוש קטיף בחנות.
אז שמחתי נורא שעכשיו מפגינים בשביל שיקנו יותר חסות.

התקרבתי לכביש ואמא החזיקה אותי, רצינו לעבור את הכביש לסימטה שהרופאה
שלנו מקבלת שם, אבל פתאום עברה ידי עגלה עם משקאות וקרטיבים, והרגשתי
שאני כבר לא מחזיק יותר באמא שלי.
הסתכלתי מסביב ולא מצאתי את אמא.
בכיתי חזק...
וקראתי לה: "אמא אמא".
לא ראיתי מסביב את אמא ואת שרוליק..

היו שם המוני אנשים...
ורציתי לצעוק עוד יותר חזק..

אמא אחת עם מטפחת שאלה אותי למה אני בוכה?
אמרתי לה שאיבדתי את אמא שלי.
היא החזיקה אותי ביד ואמרה לי שלא כדאי שאבכה, ושהיא תעזור לי למצוא את אמא שלי.
היא החזיקה לי את היד ונתנה לי לשותות.
הבעל שלה נתן לי מסטיק והרגיע אותי.
היתה לו כיפה סרוגה גדולה על כל הראש ופאות כמו של שרוליק.

הוא החזיק לי גם את היד וככה עמדתי עם האשה והאיש בשורה של כל האנשים.
הם צלצלו בטלפון למשטרה כדי להסביר להם שהם מצאו ילד.
השורות כבר התפרקו והם אמרו לי שהם ישמרו עלי עד שהמשטרה תעזור להם למצוא את אמא שלי.

האשה אמרה לי שקוראים לה הודי'ה, והאיש אמר לי שקוראים לו צביאל והם ישמרו עלי כל הזמן וינסו למצוא את המשפחה שלי.
לא פחדתי מהם אבל רציתי נורא את אמא שלי.

פתאום אמרו ברמקול ללכת לכיוון האוטובוסים הכתומים.
הם דיברו עם המשטרה והמשטרה אמרה להם לקחת אותי לבית שלהם.

הם גרים בישוב קטן שקוראים לו "נחלי'ה", וצביאל אמר לי שכדאי שניסע לבית שלהם כדי שמשם נוכל לחפש טוב את אמא שלי בעזרת המשטרה.

נסענו ליישוב.
הגענו לבית שלהם.
קצת פחדתי.
הודיה נתנה לי ארוחת ערב: חביתה וסלט וקוטג', וצביאל נתן לי מגבת כדי להתקלח.
בינתיים כל הזמן צלצלו מהמשטרה.
צביאל דיבר איתם בקול.

פתאום הוא קרא לי: "מוישי מוישי בוא. אמא בטלפון. "

אמא בכתה נורא וקראה לי: "מוישי מוישי, איפה אתה?"
אמרתי לה שהחזקתי לה ביד ופתאום התנתקה לי היד.
אז אשה אחת לקחה אותי ועזרה לי למצוא את אמא שלי.
אמא בכתה שוב ושמחה שאני בבית של יהודים טובים.
אמא שאלה מה עשיתי אחרי שהפסקתי לבכות ?
עניתי לה שהחזקתי ידיים בשרשרת, עם הודיה וצביאל, ועכשיו צריך לבוא לקחת
אותי הביתה מהמקום שמגדלים שם חסות מהדרין לכל היהודים.

מוישי מבקר את מורדי דרוקמן

אמא החליטה שהיא מרשה לי לבקר את מורדי דרוקמן שגר קצת רחוק ממני. כבר מזמן רציתי לבקר אותו אבל אבא אמר שזה רחוק מדי ועטרה הסבירה לי שאני עוד קטן בשביל נסיעות באוטובוסים. אתמול בבוקר אמא הודיעה לי שאני כבר גדול ואחראי, ואוכל לנסוע באוטובוס לבקר את מורדי דרוקמן מהכיתה שלי.

אמא קנתה לי כרטיסיה, נתנה לי עוגיות בשקית, ולימונדה, וחיכתה איתי בתחנה עד שהופיע קו 7 מהדרין ב'.

7 מהדרין א' זה של הבנות. האוטובוס של הבנות מגיע תמיד קצת מוקדם יותר וצריך לחכות עוד 5 דקות כדי לנסוע באוטובוס של הבנים. האוטובוס הגיע ועליתי עליו. התיישבתי ליד הנהג וניפנפתי לאמא לשלום. אמא צחקה ואמרה לי בשפתיים "לא לדבר עם אנשים זרים". ישבת קרוב לנהג וחיכיתי כבר שיגיע לרחוב האגודה 8 כדי שאוכל לרדת וללכת לבית של מורדי.

הייתי חסר סבלנות ונורא שמחתי כשהנהג אמר לי לרדת בתחנה ולצעוד 2 בתים ברגל.

ישר כשירדתי ראיתי את מורדי מחכה לי בפתח הבית שלו. רצתי אליו ועלינו לבית שלו.

שיחקנו דומינו והגנבים באים, דמקה וגם צוללות.

מורדי שיחק איתי גם תולעים. תולעים זה משחק כזה שיש בטלפון הנייד של אבא של מורדי.

לפעמים אבא שלו נותן לו לשחק בזה.

ירדנו למגרש שלהם ושיחקנו עם צביקי ונחומק'ה תופסת צבעים.

כבר נהיה מאוחר ולא שמת לי לב שהשעה היתה כבר כמעט 6 וחצי.

אמא ביקשה שאודיע לה מתי אני עולה על האוטובוס חזרה הביתה.

במגרש ביקשתי מאבא של נחומק'ה להתקשר להורים שלי והוא אמר שאין לו פלפון בכלל.

הוא סיפר לנו שהוא מסר את הפלפון הישן שלו ועכשיו הוא מחכה לפלפון חדש של חברה חדשה. קוראים לחברה החדשה "בעסר מסר".

הוא הסביר לנו שזה טלפון טוב ואי אפשר לכתוב בו דברים.

שאלתי אותו מה זאת אומרת לכתוב בטלפון דברים, הרי אנחנו מדברים בטלפון, וצחקתי נורא.

הוא הסביר לי שאפשר גם לכתוב דברים במסך של הטלפון.
"באמת?" שאלתי.

"כן, באמת". הוא ענה.

חיפשתי מישהו עם פלפון כי ידעתי שאמא שלי מאוד דואגת לי. והבית של מורדי קצת רחוק.

נכנסנו לבית הכנסת להתפלל ערבית

על הקירות בכניסה היה כתוב "קנו בעסר, ויהיה טוב המסר".

איש אחד עמד שם עם דוכן קטן ורשם את האנשים שרוצים לקנות פלפון חדש. ניגשתי לאיש אחד שהיה לו תיק גדול ביד, מורדי אמר לי שזה אבא של ציפי, המורה לריתמיקה של אחותו הקטנה.

התביישתי לבקש ממנו לטלפן, אבל לא יכולתי לחכות יותר.

שאלתי אותו אם אני יכול להתקשר לאמא שלי כי היא דואגת.

"בטח, ילד", ענה האיש בחיוך גדול.

הוא הוציא טלפון נייד קטן ושחור וחייג לי את המספר של הבית.

"הטלפון שלכם מנותק", אמר האיש בעצב.

"אה נכון, עוד לא שילמנו החודש".

"אולי יש לאבא טלפון נייד?" הוא שאל.

"לאבא אין, אבל לשכן שלנו, הופמן, יש".

"מה המספר?" הוא שאל.

לא ידעתי.

האיש אמר שהוא יברר במודיעין.

הוא ברר את המספר תוך שניה.

"אהה", אמר האיש בחיוך, "זה לא מספר של 'בעסר מסר', אז תן לי לחייג מהנייד

השני שלי, השיחה תהיה זולה יותר... "

מוישי קורא ספרים

אני נורא שמח.

עשו לי מנוי לספריה של העיריה.

יש לנו בשכונה ספריה גדולה של ספרים.

את הספריה תרם איש אחד מאמריקה שקוראים לו סם בולדווין.

אמא שלי לא כל כך רצתה לרשום אותי לספריה הזאת כי יש שם גם ספרים לא כל כך טובים.

פעם הלכתי עם הופמן לספריה, ההורים שלו מסכימים לו לבוא לספריה הזאת,

אני ישבתי בצד וחיכיתי לו והופמן לקח ספר עם ציורים של חיילים ורובים.

כשחיכיתי בצד מאוד רציתי לגשת למדפים של הספרים ולבדוק מה יש שם כי אני מאוד רוצה לקרוא את הספר "ברי פלונטר וספל הקפה ההפוך".

פעם כשאמרתי לאבא שלי שאני מתעניין בספר הזה הוא הסביר לי שהספרים

מהסוג הזה עושים פלונטר גדול בנשמה וחבל לבזבז את הזמן על זה.

הוא גם אמר לי שיש בספרים האלה הרבה דמיונות שוא ולא טוב למלא את

הראש בדמיונות.

ביום חמישי שעבר עשו לי מנוי לספריה ואמא אמרה לי לקחת ספרים רק מהחלק

של המדפים עם המדבקה הצהובה שכתוב עליה "שומרי מסורת".

עטרה שיכנעה את אמא שחשוב מאוד שאקרא ספרים ואלך לספריה לבחור

בעצמי. עטרה חושבת שזה חינוכי לפתח את הקריאה שלי. בטח שאני מסכים אתה.

לקחתי הביתה 3 ספרים.

אחד של אפרים הלטר, תלמידים משעשעים את עצמם.

השני של ת. ליפמן, העיירה שניבראה מחדש.

לקחתי גם ספרון של דניאלה כביר לאחותי שרי שקוראים לו "משפחת יחד חיה בנחת".

את הספר של אפרים הלטר מאד אהבתי. כולם שם כל כך מספרים מה הם חושבים.

אני ממש הייתי מתבייש. היה שם אחד שאפילו סיפר שפעם הוא גנב כסף מאבא

שלו ומייד הוא רץ לספר לו ומייד עשה על זה תשובה ומייד אבא שלו סלח לו

ומייד הכל הסתדר והם נהיו שוב בשולם.

כשלי קורה משהו קשה עם אבא לוקח לי המון זמן לפתור את זה ואני נורא מקנא בתלמיד שפותר מהר את הבעיות עם אבא שלו.

את הספר של ת. ליפמן לא כל כך אהבתי. יש שם ציורים של גוים שיכורים עם אף אדום גדול ויהודי נמוך שרוצים לקחת אותו לכלא. הסיפור קצת הבהיל אותי ופחדתי שהוא לא יתפלל מספיק חזק כדי שהשם ישחרר אותו. בסוף הכל הסתדר והעיירה ניבראה מחדש בזכות הטבעת של האישה הצדיקה. בציורים שם האמהות תמיד לובשות חלוקים ארוכים ומטפחות לבנות ארוכות. אמא שלי בכלל לא לבושה ככה וגם דודה שלי. לדודה שלי בכלל יש פאה צהובה כזוטי עם סיכה נוצצת. גם פחדתי שיבואו בלילה גויים לבית שלי לחפש אצלנו כסף.

נורא נהייתי מהסיפרון שהבאתי לשרי. כתבה אותו דניאלה כביר. מסופר שם על משפחה שעורכת ארוחת ערב וכולם עוזרים לחתוך את הסלט. כולם מגישים עם האמא לשולחן.

ואז מגיע אבא שלהם. הוא שקט כל כך ורגוע. הוא מדבר עם כולם ושואל כל אחד מה שלומו.

האמא של המשפחה מכינה לכולם הכל בשמחה. אפילו שבבוקר היא עבדה בבית הספר והיתה מורה של מורות אחרות. האחות הגדולה עוזרת לאחות הקטנה. האח הגדול שלהם, צביקי, עוזר לאח שלו הקטן לקלף את הביצה הקשה. גם היה מצוייר שם שכל הבית כבר נקי בשעות הערב וכל הצעצועים כבר אסופים בסלסלה.

בסוף היה מסופר שאמא שלהם מספרת לכולם סיפור ואבא שוב יוצא לכוילל בערב.

אמא בסוף היום יושבת ומכינה אוכל למחר, ואם נישאר לה זמן היא גם מקפלת כביסת ויוצאת להרצאה בשכונה שלהם.

בדף האחרון האחרון רואים שכל הילדים כבר ישנים בשקט ואף אחד לא קם פתאום ומבקש מים או לא רוצה להרדם או בוכה בגלל שאח שלו הרביץ לו. ואני חשבתי שרק הסיפור של ברי פלונטר הוא דמיוני.

מוישי ועטרה גולשים באינטרנט

(נכתב אחרי שמנהל הפורום חסם כמה גולשים).
אבא קנה לעטרה מחשב בשביל הלימודים שלה.
היא גומרת ללמוד והיא צריכה להדפיס הרבה דברים.
אבא אמר שאולי ככה היא תוכל גם לעבוד בהדפסות וכשהיא תתחתן, בעזרת השם, היא תוכל לעבוד מהבית.
לעטרה יש חברה שקוראים לה מקפידה.
יש לה שער כתום והיא כל הזמן לועסת את הקצוות של הקוקו שלה.
בערב היא באה לשבת אצל עטרה בחדר.
אני הלכתי כבר לישון ואפילו כבר אמרתי שמע ישראל.
עטרה כיסתה אותי וביקשה שאשן כמו ילד שכבר הולך לכיתה א'.
אמרתי לה שאוכל אולי לישון כמו ילד שנמצא במכינה ב' והיא אמרה בסדר.
מקפידה ועטרה הדפיסו במחשב כל מיני דברים ופתאום שמעתי שהן נורא צוחקות.
שמעתי שעטרה אומרת "אבל מקפידה, מה איכפת לך בואי נבדוק מה יש שם."
מקפידה אמרה שהיא לא מוכנה להכנס למקומות של רכילות.
איך הם יכולים להכנס למקומות אם הם יושבים בחדר שלנו?
שמחתי שמקפידה לא רוצה ללכת למקומות רחוקים ושאני לא אשאר לבד.
עטרה אמרה למקפידה שהיא לפעמים גולשת לפורום "בסודי סודיים" אני לא הבנתי איך היא יכולה לגלוש כשהיא לא בים.
וגם אין לנו בכלל גלשן.
ואמא לא מרשה לנו לגלוש אפילו עם סירה על הגלים.
מקפידה אמרה שהיא מנהלת פורום שקוראים לו "תורה לשמה כתיבה תמה".
עטרה אמרה לה שהיא מכירה את הפורום הזה אבל עכשיו היא לא יכולה לכתוב בו יותר.
מקפידה שאלה: "מה? את מכירה את הפורום שלי?"
"אממ... לא ידעתי שאת מנהלת אותו", אמרה עטרה. "לפעמים אני... כותבת שם דברים. וממש לפני יומיים חסמו אותי שם".
"יכול להיות ש.. את חסמת אותי?" שאלה עטרה, "אבל הרי את בעצמך גולשת אצלנו ב'סודי סודיים' ואפילו אמרת שזה מקום שיש בו לשון הרע וכאלה... אז למה חסמת אותי?"
מקפידה השתעלה נורא ועטרה הביאה לה ממחטות נייר.
אחר כך שמעתי את מקפידה אומרת בלחש: "לפעמים אני גם גולשת שם כי... כי..."

אצלנו אסור לכתוב כמעט שום דבר. יש לנו מלא חוקים והגבלות. אז לפעמים כשמעמם לי נורא וההורים שלי חוזרים מאוחר, אני קופצת לראות מה חדש בפורום "סודיי סודיים".

רציתי לשאול איך אפשר לגלוש בלילה כשאינן גלים והשמש כבר מזמן הלכה לישון ואיך זה שיש בים כל כך הרבה סודות וחסיונות, אבל בסוף נרדמתי.